

MALÁ PROSEČ TERÉZY NOVÁKOVÉ

X. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

**SBORNÍK VÍTEZNÝCH PRACÍ
2015**

ZÁKLADNÍ ŠKOLA PROSEČ

Autoři:

<i>Nela Fialová</i>	3
<i>Kristýna Dolenská</i>	5
<i>Marek Čermák</i>	6
<i>Jakub Bílek</i>	7
<i>Vojtěch Petru</i>	8
<i>Michaela Faldíková</i>	13
<i>Elena Londínová</i>	15
<i>Beáta Tučková</i>	19
<i>Eliška Vaňkátová</i>	21
<i>Kateřina Armlichová</i>	22
<i>Jan Karpíšek</i>	23
<i>Ondřej Mechl</i>	24
<i>Matěj Hucek</i>	25
<i>Johana Seidlová</i>	26
<i>Iveta Pešková</i>	29
<i>Hana Pospíšilová</i>	32
<i>Veronika Brožková</i>	33
<i>Diana Stará</i>	34
<i>Zuzana Kopecká</i>	35
<i>Kamila Šmídová</i>	36
<i>Karoline Altmanová</i>	37
<i>Karolína Patočková</i>	40
<i>Nikola Nykllová</i>	41
<i>Michaela Moravcová</i>	44
<i>Ly Nguyenová</i>	45
<i>Andrea Kříkřavová</i>	46

Všechny práce jsou uvedeny bez úprav a gramatických korektur

Nela Fialová

Kladno – 5. ZŠ, Mostecká ul.

10 veselých básniček nejen o zvířátkách

Isem kočka

Isem kočka,
válím se líně.
Na myši koukám
už jenom v kříně.

Isem kočka,
velmi mě láká
chovat si v kleci
zpěvného ptáka.

Isem kočka,
v kožichu dáma.
Nerada sedím
na gauči sama.

Isem kočka,
mám měkké tlapky.
Pilníčkem zlatým
brousím si drápký.

Isem kočka
a na mou duši,
pro pana Mourka
srdce mi buší.

Isem kočka...

Isem myška

Isem myška,
přebývám v díře.
Isem malé, drzé,
hlodavé zvíře.

Isem myška,
kočky jdou po mně,
když v noci čmouchám
u lidí v domě.

Isem myška
s hlodavým chrupem.
Navzdory pastem
uteču s lupem.

Isem myška,
v břiše kus sýra,
zbyla tu po něm
jen velká díra.

Isem myška...

Kočka chytla rybu

Nehledej v tom chybu.
Kočka chytla rybu.
Venku mrzlo, padal sníh,
kočka jela na saních.

Kolem stromky, kapři
Hloupá kočka na tři
po rybičce skočila,
kožich v kádi smočila.

Kočka chytla rybu.
Bňauuu...

Egyptská bohyně

Prý kdysi bývala
egyptská bohyně.
Dnes je z ní mazlíček,
přede mi na kříně.

Prý kdysi nosila
korunu ze zlata.
Dnes Micka po dvoře
vodí svá koťata.

Prý v dobách minulých
úctu jí vzdávali.

Dnes sedí na plotě,
dívá se do dále.

V zelených očích mé
toulavé kočičky
v noci se odráží
egyptské hvězdičky.

Bobr a kobra

Může kobra
sežrat bobra?
To jsou hloupé otázky.
Velké kobry
spolknou bobry.
Vyplivnou jen ocásky.

Praskne kobra,
když sní bobra?
Odpovědět dovedu.
Bobra slupne,
pak si schrupne.
Vzbudí se až ve středu.

Kluci

Já už se z těch kluků vážně
pominu.

Čekala jsem dopis nebo
květinu.

Oni zatím, když se nikdo
neřouká.

Do penálu schovají mi
pavouka.

O přestávce tahají mě
za copy.

Holčiči sny kluci těžko
pochopí.

Cello

Včera jsem cvičila na cello.
A cello u toho brečelo.
Dnes se zas chechtá.
Smyčec ho lechtá.
Já smyčcem ťukám si na čelo.

Kytara

S kytarou jsme zase na kordy.
Do noci trénuji akordy.
Prsty mě bolí.
Vezmu ji holí.
Kytaru s chybnými akordy.

Klavír

Já musím denně hrát na klavír.
Na noty zírám jak velký výr.
Nechytám lelky.
Úspěch mám velký.
A v hlavě točí se tónů vír.

Buben

Paličkou do bubnu zabuším.
Máma si dá špunty do uší.
Zpívám si k tomu.
Jsem postrach domu.
O rytmu vůbec nic netuším.

Kristýna Dolenská

ZŠ Vysoké nad Jizerou

O babičce, co lítala z pohádky do pohádky

Byla jedna vesnička,
v té vesničce babička.
A ta naše babička,
neprodává jablíčka.
Od pondělka do pátku,
navštěvuje pohádku.

V pondělí v hlubokém lese,
s Karkulkou košiček nese.
Ve dvou se vlka nebojí,
zaženou ho do chvojí.

V úterý v zrcadle mizí,
najednou je v zemi cizí.
To Alenka pěkně tiše,
pozvala jí do své říše.

Babička těší se na středu,
uvidí zas dědu Vševědu.
Vlasy mu trhat nechce,
domluví se s ním lehce.

Ve čtvrtek je to vážně prima,
i když je tam velká zima.
Mrazík čaj jí podává,
na Marfušu nadává.

A je tu zase pátek,
a Dlouhý slaví svátek,
Široký snědl celou hostinu,
Bystrozraký mu to dává za vinu.

A opět v sobotu a v neděli vede babička
normální život,
je stíhačky pilot.

Marek Čermák

ZŠ Vojnův Městec

Tajemná kniha

*Pan Tajemný vchází do dveří,
je tu velký sál.
Je ho vidět jen stěží
a on kráčí dál a dál.*

*Ještě někdo tam stojí,
Pan Tajemný mu chce něco dát.
A najednou se ozve ze dveří:
„Děti, jděte spát!“*

*Zavřeme knihu tajemnou
a jdeme spát,
ale tuto kapitolu úžasnou
si znovu přečtu velmi rád.*

Jakub Bílek

ZŠ Kolín V., Mnichovická ul.

VEČERNÍČEK

*Dobrý večer, dobrou noc
již 50. let slýcháváme,
naše pohádkové postavičky
na obrazovce vidáváme.*

*V klobouku je Bob a Bobek,
mají skvělé nápady,
jejich kamarádi Bolek a Lolek,
zase řeší záhady.*

*Trautenberku vstávej,
Volá na něj Krakonoš,
Anče, Kubo, hajnej
to je křik z Krkonoš.*

*Rumcajs bydlí zase v lese
A na zámku knížepán,
Cipísek s Mankou lup nese,
všichni mají velký plán.*

*Když chcem něco vyrobit
Zavoláme Pata, Mata
s nimi nemá cenu závodit
z auta vyrobí vám vrata*

*Robot Emil v televizním věku
Nemusel obrazovky leštit
Dva medvědi z Kolína
Budoucnost šli věštit.*

Vojtěch Petru

ZŠ a MŠ Brněnec

Černá díra plná snů

Laurel pomalu kráčela chodbou. Nezdálo se však, že jde jistě, vlastně to vypadalo, že ani neví kam. Popravdě jí to bylo jedno. Měla krátké zrzavé vlasy, pihatý obličej, rovnátka a úplně nahoře na hlavě měla jeden jediný copánek, se starou gumičkou na papír. Na sobě měla perleťově bílou noční košili. V hlavě si pomalu přehrávala události dnešního dne. Začalo to ráno, když vstoupila do školy. Skoro by se mohlo zdát, že už si zvykla na posměšky ostatních, směřující k jejím zrzavým vlasům, pihovatému obličej, rovnátkům a obnošenému a záplatovanému oblečení. Ale nebylo to tak. Kráčela pomalu mezi žáky a snažila se nevšímat si posměšků, ale nešlo to. Hlasy teď slyšela jakoby z dálky.. a podivně ozývavě... Hele, kdo je jako tvoje máma, zrzavé prase? Já jdu radši pryč, abych se od tebe nenakazil orangulotůzou! Laurel prošla mezi davem až ke své skříňce, vzala klíček a odemkla ji. Její oči spočinuly na dno skříňky. Ležela tam mrtvá krysa!. Na tyhle žertíky už byla zvyklá: už ve své skříňce našla mrtvého pavouka a zaječí bobky. Vzala krysu za ocas a hodila ji do nejbližšího koše. Odložila si do skříňky bundu a čepici a vydala se na hodinu biologie, ale někdo ji zastoupil cestu. Byl to Robert Novák, známý šikanista a násilník, "Ale, ale kohopak to tady máme?" Zeptal se a jeho dva kumpáni se zasmáli. Kolem Laurel a Roberta a jeho kumpánů se zatím vytvořil kruh zvědavých žáků. Laurel se vyděšeně podívala po všech přihlížejících. S Robertem a jeho kumpány měla neblahé zkušenosti. Jednou ji zamknul do koutu pro uklízečky a jednou jí do školního oběda přimíchal celou mísu pepře. "Tak co, už sis dneska myla hlavu?" Zeptal se jí s dost ošklivým úšklebkem. Laurel nebyla schopná slova. "Chopte se jí.", řekl Robert svým kumpánům. Ti ji každý popadli za jednu paži a táhli ji někam pryč. Laurel se snažila osvobodit. Škubala sebou, kopala všude kolem a mléla se jak nejvíc to šlo, ale nebylo to nic platné. Kumpáni byli silnější. Žáci kolem povzbudivě pokřikovali. Jen do ní, do té špinavé krysy! Dejte jí pořádnou nakládačku! Laurel byla po chvíli vyčerpaná. Přestala se zmitat a nechala je, ať jí jen tak někam táhnou. Nejspíš stráví další den zavřená v komoře pro uklízečky, ale aspoň bude mít ode všech klid. Ale to co se jí chystalo provést bylo mnohem horší než komora uklízečky. Kumpáni ji odvedli do jakési chodby, kde Laurel ještě nikdy nebyla. Robert otevřel nějaké dveře. A kumpáni odvedli Laurel dovnitř. Nebyla to žádná komora pro uklízečky ani žádný přírodovědný kabinet. Byly to KLŮČIČÍ ZÁCHODY. Začala s sebou znovu zmitat, ale obě gorily ji spíš chytily o to pevněji, než aby ji pustily. Robert otevřel dveře jedné kabinky a jeho dva kumpáni vtáhli Laurel dovnitř. Potom ji jedna gorila chytila bolestivě za vlasy na temeni a strčila jí hlavu do záchodové mísy. Potom uslyšela spláchnutí a už se kolem ní valila voda. Laurel to připadalo jako hodina, ale ve skutečnosti to netrvalo ani pět minut a bylo po všem. Všichni už byli pryč. Laurel napůl seděla-napůl ležela na zemi v kabince a brečela. Slzy se mísily s vodou, která jí odkapávala z mokřých vlasů a vytvořila na zemi několik kaluží. Už dávno začala hodina biologie, ale Laurel to bylo jedno. Dokázala si živě představit, jak přijde do třídy, celá promočená s tvářemi zarudlými od brečení, žáci vyprsknou smíchy a učitel jí dá dlouhé kázání o hygieně a pak ještě delší kázání o tom, že na hodiny se chodí včas a že jestli se to bude opakovat, pak bude muset navrhnout řediteli její dočasné vyloučení. Rozhodla se proto, že na vyučování vůbec nepůjde a proto také strávila zbytek školního dne zamčená v kabince na holčičích záchodech. Do toho se její rodiče večer strašlivě pohádali... Laurel teď jak nejtíšeji mohla vklouzla do svého pokoje a zavřela za sebou dveře. Pak si sedla na postel.

Zadívala se na své oblíbené plyšáky na poličce. Potom otevřela šuplík nočního stolku a vytáhla jakousi knihu. Jmenovala se Jedna noc mezi mraky. Laurel ji otevřela a lehla si do postele. Začala si v ní číst. Hlavní hrdinkou byla jedenáctiletá holčička, její život se dost podobal tomu Laureninu. Nikdo jí neměl rád a rodiče se pořád hádali... Laurel se zadívala na obrázek holčičky ležící v posteli, která si četla v knížce.. to bylo zvláštní.. holčička na obrázku v knížce se jí neskutečně podobala. Měla stejně zrzavé vlasy, stejně pihatý obličej a dokonce i stejnou špinavou gumičku na papír... Laurel knížku odložila, vstala z postele a přešla k oknu. Podívala se dolů na liduprázdnou ulici osvětlenou pouličními lampami a přemýšlela. V dálce zaslechla nějaké vrčení a ulicí projelo auto. Laurel vzhlédla na oblohu: hvězdy dnes zářily vyjimečně jasně. I měsíc byl tak jasný, že na něm byly vidět fleky. Laurel poznávala některá souhvězdí: Velký vůz, Malý vůz, Orion, Velká medvědice... Laurel se chvíli rozjímala u okna, mohlo by se zdát, že to bylo jen pár minut, ale ve skutečnosti už to byl nejmíň půl hodiny. A potom najednou uviděla padat hvězdu. Ted' si budu něco přát... pomyslela si. Přála si, aby bylo všechno jako dřív, když se ještě rodiče měli rádi... když ještě bydlela na venkově, kde si užila chytání brouků do sklenice a stavění skryšů v lese... když ji maminka vždycky volala na oběd... než umřela při té autohavárii a táta si přivedl tu ošklivou macechu a odstěhovali se do téhle příšerné díry... když ještě chodila do staré školy, kde měla spoustu kamarádek.. kéž by to bylo jako dřív... kéž by... Po obličejí se jí skutálela slza. Na chvílku zavřela oči a představovala si, jaké by to bylo, kdyby se všechno vrátilo do starých kolejí. Vzpomněla si na svého poníka Áju, kterého měla než se museli odstěhovat do města... kde teď asi je a co dělá... nejspíš na nějaké farmě, kde se má dobře a na ni už nejspíš dávno zapomněl... Pak oči otevřela ale hned je musela zase zavřít: byl to snad nějaký přelud? Znovu je otevřela: Ale ne, opravdu tomu bylo tak. Z nebe se něco řítilo: něco velkého... a přímo do jejich ulice! Ne, dokonce přímo na její dům! Určitě je to meteorit. Řítí se přímo do okna jejího pokoje! Chtěla zaječet ale nevydala ze sebe ani hlásku. Rychle se schovala za skříň. Ozvalo se roztržštění skla. Laurel si zakryla rukama hlavu. Chvilí trvalo, než se odvážila podívat se. všude po pokoji byly střepy z rozbitého okna. A na zemi tam leželo... musel to být asi opravdu meteorit. Laurel vstala a pomalu k tomu podivnému tělesu došla. Mělo to nepravidelný tvar. Mělo to tvar koule a v sobě to mělo zaražených spoustu železných hrudek. To těleso jakoby zářilo a vycházel z něj kouř. Laurel pomalu natáhla ruku a dotkla se toho: bylo to strašně horké. Rychle uhnula ruku. Chvilí na to hleděla a pak si něco uvědomila: to byla ta hvězda! Která padala z nebe... a spadla přímo na její dům. Vypadalo to, jako by ta hvězda vyhasínala. Laurel na ni chvíli zírala. A potom se to najednou rozsvítilo tak jasně, že Laurel musela přivřít oči. Najednou se ta hvězda vznesla. Vylétěla asi do výšky Laureniních očí a pak zůstala stát. Je to snad sen? Pomyslela si Laurel a nemohla od té hvězdy odtrhnout oči. Hlavou se jí honily nejrůznější myšlenky, jedna rozmanitější než druhá. Laurel natáhla ruku a dotkla se znovu. Už to nepálilo: naopak, jakmile se jí dotkla, projel jí celým tělem jakýsi hřejivý pocit. Chytla se hvězdy oběma rukama a ta se rozzářila až do běla. Zvedla se výš a než by jsi řekl švec- vylétěla z okna. I s Laurel. Laurel se hvězdy pořádně držela. To je snad sen! Myslela si ohromeně. Hvězda letěla pořád výš a výš: teď už měla pod sebou celé město. Její ulice byla vidět jen jako nějaká čárka a dům jako malinkatá tečka. A uviděla i školu... a sportovní halu.... náhle vletěly do mraků. Proletěly velkým oblakem a chvíli kolem Laurel nebylo nic víc než bílá mlha. Pak hvězda nabrala šílenou rychlost. Laurel bylo jasné, že právě proletěly atmosférou. A náhle byla ve vesmíru. Byl to úžasný pocit: létala kolem dalších hvězd, meteoritů a planet. Laurel by nikdy nevěřila, že se dostane do vesmíru. Co chvíli kolem ní proletěl roj meteoritů nebo komet... A zatím dole v Laurelčině pokoji: obrázek v Laurelčině knížce která ležela otevřená na posteli se zatím změnil. Už na něm nebyla holčička ležící v posteli. Ted' na něm byla ta samá holčička držící se ocasu velké komety, která letěla vesmírem. Zatím Laurel nahoře dál letěla s hvězdou. Proletěla kolem Venuše, Marsu pak se vyhnula roji meteoritů a obletěla Merkur kolem dokola. A najednou byla nesmírně blízko Měsíci. Laurel se zamyslela. Měla to udělat nebo ne? Mohlo to být nebezpečné ale taký

nesmírně vzrušující. Ale co, dospěla nakonec. Kdy v životě se vám podaří dotknout se měsíce? Natáhla ruku a... vtom se obrázek v Laureřině knížce dole v pokoji zase změnil. Ted' na něm byla ona holčička podobná Laurel, která se jednou rukou držela komety a druhou měla nataženou a prsty se dotýkaly měsíce. Nejinak tomu bylo i nahore. Jaké to bylo dotknout se měsíce? Bylo to jako by vám celým tělem projel tak hřejivý a šťastný pocit, že jste museli tančit a zpívat a nevadilo vám, že se na vás ostatní dívají jako na blázna. Povrch měsíce byl takový... jemný. Měl na sobě žlutý písek tak hladký, jako by ho někdo strašně dlouho přesíval a byl tak jemný, že oproti němu bylo hedvábi drsné jako smirkový papír. Laurel se měsíce pustila ale hřejivý a šťastný pocit v ní zůstal. Možná proto, že se držela ještě hvězdy, která také vyzařovala radost a sílu I když ne tak velkou jako měsíc nebo možná snad díky skutečnosti, že právě letí vesmírem. Letěla dál kolem mnoha souhvězdí. A ta před ní oživila! Malý vůz se proměnil v opravdový obrovský vozík a Velký vůz také I když ještě větší. Vodnář po ožiti připomínal obra s kýblem, který když naklonil, tak z něj vylétlo spoustu hvězd jako voda. Medvědice se proměnila v obřího medvěda, čtyřicetkrát takového, než jakého Laurel viděla v zoo. Výhružně zařvala a šel z ní opravdový strach.... Pak se odněkud přihnal souhvězdí Koně, změněné na obrovského hnědáka, velkého jako čtyři Laureliny školy na sobě. Začal pobíhat po celé obloze a Laurel připomínal jejího někdejšího poníka Áju. Laurel letěla dál a dál. Možná letěla několik minut, možná několik hodin, ale čas jí vůbec nezajímal. Ted' už jí nezajímal nic a přála si, aby si tu mohla takhle létat navždy. Najednou jí však něco udivilo. Dojela někam, kde nebyla žádná hvězda, žádné meteority ani planeta. Dál byla už jen černočerná tma. Zdá se že byly někde na kraji vesmíru. Bylo tu ticho. To nejzvláštnější ticho, jaké si umíte představit. Nebylo to ani tak tiché ticho které bilo do uší ani takové malé ticho plné šumů. Bylo to něco mezi. Vlastně tu nebylo tak úplně ticho, to ticho bylo ve skutečnosti takové bzučení. Bylo to takové nepopsatelné a nadpozemské bzučení. Ne snad, jak když bzučí včela nebo čmelák, ale jako by... když si představíte vránu, která svým skřehotavým hlasem místo krákaní začala bzučet. To bzučení se stále přibližovalo a bylo čím dál hlasitější. A náhle se objevila černá díra: to z ní vycházelo to podivné bzučení. Černá díra do sebe vtahovala všechno co bylo kolem a to pak zmizelo v její černočerné hlubině. Hvězda s Laurel se k Černé díře blížily čím dál víc. Když byly přesně nad dírou tak najednou to podivné bzučení bylo tak hlasité, že se to nedalo vydržet. A náhle se hvězda rozžhavila tak mocně, jak jen to bylo možné. Za normálních okolností by se Laurel rychle pustila ale ted' nemohla. Kdyby se pustila, spadla by rovnou do černé díry. Jenže hvězda ted' byla tak horká, že si Laurel připadala, jako by strčila ruku do trouby rozpálené na milion stupňů. Ne ted' se nesmím pustit! Ne! Ted' ne! Najednou jí připadlo, že jí snad upadne ruka. To se prostě nedalo vydržet. A pak se už propadalo dolů do temné hlubiny. Pustila se, nevydržela to. Bylo pozdě. Padala a padala. Někam do neznáma. Ruce měla stále ještě rozpálené. Najednou se cítila, jako by z ní vyprchala všechna radost a potom bylo to bzučení už tak hlasité, že se nedalo vydržet. A do toho se kolem ní rozprostřela tma. Neproniknutelná tma. Ne snad taková, jaká je, když se zhasne lampička, spíš taková tmavá tma. A najednou byla uprostřed jakéhosi černého víru. Ale nebyla sama. Kolem ní se najednou vynořilo spoustu lidí. Nebyli to jen dospělí a děti, bylo tam spoustu spících koček, psů, křečků a dokonce i jeden lev. A všichni spali, nebo to tak aspoň vypadalo. Měli zavřené oči a byli jakoby v transu. A kolem nich poletovali nejrůznější draci, zvířata a spoustu dalších roztodivných tvorů a věcí. A zatím dole v Laureřině knížce se obrázek znovu změnil: ted' na něm byla holčička, téměř podobná Laurel, která se točila uprostřed jakéhosi temného víru... Tak sem mizí všichni, když spí, pomyslela si Laurel. Ale z černé díry se ještě nikdo nikdy nedostal... Pak se z ní nejspíš nedostane ani ona. A pak jí přepadla podivná otupělost. Propadala se kamsi do temnoty... Hloub a hloub. A najednou uslyšela nějaké zvonění. To zvonění bylo hlasitější a hlasitější. A pak dopadla do něčeho měkkého. Jsem snad v nebi? Pomyslela si Laurel a otevřela oči. U ucha jí zvonil budík. Takže to byl jen sen, nic víc. Zdálo se jí, že z nebe spadla hvězda, a že ona s ní letěla do vesmíru. Čeká ji další obyčejný den plný posměšků. Rozespale došla ke skříni a vytáhla

z ní obnošené oblečení. Její macecha byla nezaměstnaná a táta pracoval jako uklízeč v městské sportovní hale. Každý večer v osm hodin musel přijít do haly a celou ji uklídit. Většinou mu to trvá dlouho. Před měsícem byl zápas a táta musel strašně dlouho uklízet ten nepořádek, který tam zanechali fanoušci a vrátil se šíleně vyčerpaný až po jedné hodině ráno. A ani za to nedostával pořádně zapláceno. A proto neměli moc peněz na nové oblečení. Když byla Laurel oblečená a chtěla jít do koupelny, tak si něčeho všimla. Okno bylo rozbité a po zemi se válely střepy. Takže to nebyl sen! Zajásala Laurel. Došla ke střepům, aby si je prohlédla z blízka. A pak si všimla, že na zemi ještě leží knížka, otevřená právě na té stránce, kde Laurel včera skončila. Obrázek se změnil. Nebyla na něm žádná holčička v posteli, ale... byla to hvězda. A kolem ní souhvězdí, planety a meteority. Vypadalo to, jako by na Laurel mávaly. A pak si něco uvědomila. Celou tu dobu v té knížce to nebylo žádná holčička, která byla Laurel hodně podobná, ale byla to ona! Laurel knížku zavřela a zadívala se na nápis Jedna noc mezi mraky. V tom si všimla, že na zemi leží ještě něco jiného. Vypadalo to jako meteorit a železná ruda dohromady. Byl to úlomek hvězdy! Když hvězda spadla na podlahu, nejspíš se z ní kousek ulomil. Laurel ho vzala do ruky a celým tělem jí projela zářivá radost. Strčila hvězdu do kapsy a vyběhla ven v rychlosti (aniž by věděla, co dělá) si vyčistila zuby. Vylétěla dolů takovou rychlostí, že by jí nepředběhl ani Usain Bold, který zrovna běžel v závodu, na který se její macecha dívala v televizi. Táta stál v kuchyni a připravoval Laurel snídani. Laurel popadla chleba, který jí otec podával, rychle ho rozkousala a přitom se oblékala. Netrvalo to ani deset vteřin a Laurel ještě stačila křiknout: „Uvidíme se odpoledne!“ než vylétla ven. Otec se za ní nechápavě díval. Ještě nikdy nezažil, že by se jeho dcera tak řítila do školy. Laurel zatím jako na maratonu proběhla celou ulicí a potom dvěma dalšími a v rekordním čase doběhla do školy. Tentokrát kráčela s hlavou zdviženou a posměšků si nevšímala. Došla ke své skřínce a odemkla ji. Našla v ní mrtvého potkana a papírek: Nechceme tě tady! „Moc vtipný!“ zakřičela Laurel na celou chodbu a vysokým obloukem hodila potkana i lístek do koše. Ostatní na ni vyjeveně zírali, ještě nikdy se jim nestalo, že by se Laurel proti posměškům a žertíkům nějak bránila. Proběhla celou chodbou, až jí zastoupili cestu (což jí vlastně vůbec nepřekvapilo) Robert a jeho kumpáni. „Ahoj Roberte,“ řekla Laurel. „To máme dnes krásný den, co?“ a usmála se. Robert na ni koukl ještě vyjeveněji než předtím ostatní, ale pak s ním zacloumal vztek. „Chopte se jí“ zasyčel na své kumpány skrze zaťaté zuby. Laurel věděla, že to je pěkná pitomost, ale něco nějaká neviditelná síla ji nutila to udělat. Sáhla do kapsy, vytáhla úlomek hvězdy a napráhla ruku proti Robertovi a jeho dvěma gorilám. Ozvala se obrovská rána. Z hvězdy vylétely tři blesky a každý uštědřil jednomu šikanistovi takovou ránu do břicha, že je to skolilo na zem. Byli úplně černí a vlasy jim stály na hlavě. „Kluci dělejte! Je to čarodějnice!“ zařval Robert na kumpány a utíkali, co to šlo. Zbytek školního dne už Laurel nikdy neobtěžoval ani se jí nikdy neposmíval. Všichni se báli, že na ně také vypustí blesky nebo něco horšího. Laurel to ani nevadilo. Aspoň měla klid. Když odpoledne přišla k domů, všimla si, že něco je v nepořádku. Macešino auto bylo pryč. Že by jela na nákup? Ne, ona přece nikdy nenakupuje! Došla do kuchyně. Táta tak zrovna myl nádobí. „Ahoj miláčku!“, řekl a věnoval jí zářivý úsměv. Laurel se na něj zaraženě dívala. „Kde je Anna?“ Zeptala se. „No víš, možná to pro tebe bude rána, ale...“ zhluboka se nadechl. „Ošklivě jsme se pohádali a ona se rozhodla.... odejít.“ „A to už se nevrátí?“ Zeptala se nevěřicně Laurel. „Chápu, že to pro tebe bude rána ale věř, že to tak bude lepší.“ Laurel nemohla uvěřit svému štěstí. „Děláš si legraci! Tohle je nejúžasnější den v mém životě!“ zakřičela Laurel a objala svého tatínka. A to vůbec netušil, že jeho dcera právě v ruce tiskne malý úlomek hvězdy. **Co se stalo dál:** Laurel s tátou se odstěhovali zpátky na venkov a Laurel přešla zpátky do staré školy. Do konce dostali jako dar nového poníka! Laurel ho pojmenovala Hvězda. A užívala si dál, lítala po lese, hrála si v domku na stromě... prostě zažila dětství radostné a bezstarostné. Tak jak by mělo být. A co se stalo s kouzelnou knížkou? Když Laurel vyrostla, četla z ní svým dětem o holčičce která snila a snila, pak odletěla na hvězdě do vesmíru a nakonec se černou dírou propadla zpátky dolů. Ty ho pak

vyprávěly svým dětem a ty zase svým a takhle se ten příběh koloval z generace na generaci, dostal se ke mě a já ho teď říkám vám. Zdá se vám, že tenhle příběh se nemohl stát? I myslíte se. Ten kdo umí snít, může takové dobrodružství zažít, kdykoliv bude chtít.

Michaela Faldíková

ZŠ Slavičín, Školní ul.

JÁ A MAJLA

Můj život začal úplně normálně. Narodila jsem se mamince Airis, ale tatínka bohužel neznám. Poslechněte si tedy můj příběh. Jmenuji se Majla, mám dva roky, narodila jsem se 7. 7. 2010. Ted' vám povím o tom, jak mi začal nový život. Narodila jsem se v Újezdě a mám několik sestřiček a brášek. Hrála jsem s nimi, dokud si pro mě nepřijeli lidé. Nevěděla jsem, co mám dělat, tak jsem skákala a dělala samé škotačiny, jak jen to šlo. Zato moje sestřička, ta seděla jako přibitá do země, dokud na ni někdo nezavolal. A jo!

To moje škotačení a vyvádění nakonec zabralo. A Míša, moje panička, si mě vzala domů. Jeli jsme asi hodinu a půl autem. Když jsme šli k Míšovi na dvůr, bylo to všechno tak nové! A bylo zrovna jaro. A zrovna kvetly všechny kytičky a bzulely včelíčky, teda to vám byla nádhera! Nevěděla jsem, kam dřív skočit.

Moje panička Míša mi chtěla dát jméno Lilinka, ale její tatínek navrhl, že bych se mohla jmenovat Majla. Míša souhlasila. Chvilí to trvalo, než jsem si na to jméno zvykla. Po chvíli jsem se konečně rozkoukala a hned jsem uviděla nepřítele. Včelu! Povídala jsem jí: „ Odlet! Ještě dokud mám dobrou náladu.“

Ale včela nic. Tak jsem se naštvála a začala na ni zuřivě štěkat. Konečně odletěla. Šla jsem hned Míšovi říct, že je po nebezpečí. Míša mne pochválila a dala mi pamlsek, Mňam!

A ted' vám povím, co se dělo v létě. Léto... To jsme si s Míšou užily zábav.

Byl krásný den. Míša a její mladší bráška Tom si napustili bazén a začali se v něm koupat. Jakmile jsem se přiblížila, abych se podívala, co tam dělají, tak se Míša ponořila. A až jsem byla úplně blízko, tak vyskočila a voda vystříkla přímo na mě.

Stála jsem jako opařená a lízala si kapky, co mi kapaly z čumáčku. Pak šla kolem Míšina mamka, tak jsem na ni štekla, aby šla dál, že se otrěpu, ale ona šla ještě blíž zrovna, když jsem se otrěpala. A vodu jsem setřásla přímo na ni. Neznám její jméno,

zaslechla jsem jen poslední slabiku ča, no tak jí říkám Čača. Ale Čače to asi nevádí, protože si nikdy nestěžovala. A když provedu něco, co se jí nelíbí, dostanu po zadku. Pak si sednu, podívám se na ni a udělám psí oči. Chvilí se na mě dívá a pak mě pohladí, já začnu vrtět ocáskem a jdeme si hrát. Hrajeme si s uzlem na přetahovanou, háže mi míček a říká mi: „ Přines!“ Ze začátku jsem nevěděla, co po mně chtěla, ale ted' už vím, že když mi řekne: „ Přines!“ Musím tu věc donést.

Je podzim. Ted' si užijeme spoustu zábavy! Třeba při hrabání listů. Míša na mě zavolá a jdeme skákat, to vám je legrace. A když nás to už nebaví, tak si jdu sníst svůj oběd, většinou mám granule s masem. Granule mě nasytí, potom si jdu lehnout a sleduji Míšu, co dělá. No a z toho koukání se mi chce spát. Když se vzbudím, Míša už šla dávno domů. Rychle se jdu podívat, co se děje na zahradě. A podívejme se, je tam můj kamarád Endy. „Ahoj“, asi mě nesposlouchá, je tam se svou paničkou Verčou.

Jdu na výlet. Tedy řeknu vám, že je to pěkná práce prolézt plotem, kde je tak malá díra! Jdu za svým nejlepším přítelem. Jmenuje se Ben, je to zlatý retrívr. Budeme spolu dovádět! Už na mě čeká, půjdeme na náš kopec, kde jsou spadaná jablíčka sladoučká jako med. Proto je to naše oblíbené

místečko. Až se vracíme domů, Míša na mě čeká už za plotem. Když chci podlézt plot, tak mi Míša roztáhne díru a já se jen proplazím. Potom se musí zakrýt pletivem, abych prý neutekla, ale já si vždy něco najdu.

Ted' se určitě zeptáte, co bylo v zimě, že? V zimě je snad nejlepší zábava. To se s Míšou koulujeme, no spíš ona mě. Já totiž neumím udělat sněhovou kouli. A když nás to už přestane bavit, tak mě Míša dá obojek a k němu přiváže jakýsi provázek od věci, které říká boby. A pak ji tahám z kopce, když jí to nejede. Jinak chodím, no, spíš běhám vedle ní. To je také velká legrace. Nebo ji roztlačím a potom před ní utíkám, ale to už bez provázku. Pak tam mají ještě malý kopeček a z toho se Míša s Tomem klouzají po botách a já běhám za nimi. A tak to jde rok po roku a HAF! Teda ZDAR, vaše Majla!

Elena Londinová

ZŠ Luhačovice, Školní ul.

Tak počkat, kde je David?

„A pak, kdo je tady cákřej?“ ušklíbala jsem se a balila věci do krosny. „Kde máš tu čelovku?“ zeptal se mě David. Otevřel šuplík se spodním prádlem a začal se mi tam prohřabávat. Vystřelila jsem k němu. „Tam rozhodně ne!“ vykřikla jsem a šuplík přibouchla. K jeho smůle mu tam zůstaly prsty. Zaskučel bolestí. Vítězně jsem se usmála a pokračovala v balení. Blanka ležela na posteli a prohlížela si nalakované nehty ve světle žárovky. „Nějak se mi loupou,“ poznamenala. „S lakama se rozluč, jdeme na týden do přírody, kdy si to konečně uvědomíš?!“ houkla jsem na ni. „Asi nikdy,“ vzdychla a začala listovat časopisem Top Girls!

„A kde je teda ta čelovka?“ zeptal se znovu David. Mávla jsem směrem k polici: „Někde tam bude,“ zamumlala jsem. Měla jsem sbaleno, chybělo nám už jen jídlo. Chtěla jsem pro něj zaběhnout do kuchyně, ale všimla jsem si Nikoly, která seděla na stole a koukala do prázdna. „Niky?“ křikla jsem. „Co...co je?“ seskočila na nohy a zmateně se rozhlížela. „Skočila bys pro jídlo? Je v kuchyni!“ Přikývla a sešla dolů do kuchyně. Za chvíli se vrátila s dvěma chladicími boxy a igelitkou přečpanou jídlem. „My budeme stanovat měsíc?“ ušklíbala se Blanka a šla se podívat, co všechno nám moje máma nachystala. „Wow! To je teda něco!“ hvízdal David a prohlížel si zásoby. Vyšla jsem na chodbu a sklonila se přes zábradlí: „Mami? Nepřehnalas to trochu s tím jídlem?“ Máma vyšla z kuchyně, dala si ruce v bok, podívala se na mě a řekla: „Nemyslím si. Kdy vyrazíte?“

Po chvíli jsem stála před vchodem a máma s Gabrielou v náručí se s námi rozloučila. Gabriela je moje o jedenáct let mladší sestra. V lednu jí byl rok. Vyděšeně se na nás dívala. Pak ke mně natáhla ruku: „Mimi?“ „Ano, Gabi. Mimi i Niky jdou na prázdniny,“ řekla máma. Ta Mimi to jsem já. Sice se jmenuji Monika, ale na Gabi je to, podle mámy, těžké vyslovit. Niky je moje nejlepší kamarádka už od první třídy a Gabi ji má ráda jako svoji další sestru, přestože je Niky často duchem nepřítomná.

Vyrazili jsme. Byla jsem nadšením bez sebe. Šlapali jsme do kopce za naším domem a rozhlíželi se po krajině. Po poledni jsme se začali rozhlížet po nějakém vhodném místě k utáboření. Cesta byla pořád do kopce a my už jsme byli dost zpocení. „Neodpočineme si chvíli?“ zeptala se Blanka celá udýchaná. Tak jsme si dali pauzu ve stínu malého lesíku.

Chvilí jsme mlčky seděli a pak jsem se zeptala, kde by ostatní chtěli stanovat. „My máme na výběr?“ zajímala se Niky. „Jo, buď v lese, u lesa, nebo na louce. Ale jestli chceme rozdělovat oheň, volila bych raději tu louku,“ poznamenala jsem. Tak jsme se rozhodli pro louku. Nasadili jsme si na záda batohy a vyrazili dál.

Po dlouhém hledání jsme narazili na prima místečko, kde by se dal snadno založit tábor. Byla to malá stinná louka poblíž obrovského lesa. Vyndala jsem Blance z batohu deku a rozprostřela ji na trávu. Všichni jsme si na ni položili batohy a vydechli úlevou. David s Niky našli rovné místo pro stan a začali ho stavět. Když byl hotový, nanosila tam Blanka deky a polštáře. Já jsem začala vybalovat jídlo. To v chladicích boxech jsem nechala tak, jak bylo a uložila boxy do stanu. Jídlo v igelitce jsem ale musela vybalit a seřadit do hromádek podle druhu. Niky zase vybalila všem kartáčky a pasty a rozdělila je do malých kapes ve stanu. Náš stan byl opravdu velký, takže jsme

měli každý dost místa na spaní. Po dokončení všech stavěcích a vybalovacích prací jsme si začali vybírat první slavnostní večeři.

“Já bych si dal omeletu,” navrhl David, když uviděl vajíčka. “Já bych si spíš upekla burty,” navrhla Blanka a pohládla si ploché břicho. Niky by zase chtěla něco zdravého a mně to bylo celkem jedno. Po chvíli Blanka prosadila svou a vyhrály špekáčky. Dala jsem Davidovi nůž a poručila mu, aby šel s Blankou na větve a aby je naotřili do špičky. Zatím jsem s Niky chystala špekáčky. Nařezali jsme je, jak nás to mamka naučila. Když se Blanka s Davidem vrátili, položili před nás čtyři pořádně naostřené pruty. “Dobrá práce!” pochválila jsem je. Než se setmělo, stihli jsme ještě připravit ohniště, pečivo a kečup.

“Můžu rozdělat oheň?” zeptal se David s nadějí v hlase. Uchechtla jsem se, vytáhla z kapsy zapalovač a hodila mu ho. S radostí pyromana začal podpalovat větvičky na ohništi. Po chvíli jsme se hráli u malého plamínku, na kterém by se nedal opékat ani rohlík. Zašla jsem do lesa na smrkové chvojí a přihodila ho do ohně. Po chvíli šlehal oheň tak vysoko, že jsme byli upečení i my. Rozebrali jsme si pruty se špekáčky a začali opékat. Povíдали jsme si o škole a tak. Já s Niky chodíme do Zlína na gymnázium, ale bydlíme v Ludkovicích. David a Blanka bydlí ve Zlíně a chodí na základku.

“Myslím, že už budou,” prohodila jsem a podívala se na Davidův špekáček. Byl tak černý, že nešel vůbec vidět. Dali jsme si jídlo na tácky, přidali kečup a zakusovali chleba. Byli jsme opravdu vyhládlí, skoro jsme neobědvali, jak jsme se těšili. Po jídle jsme si sedli kolem ohně na mikiny a střídali se ve vyprávění strašidelných příběhů. Začal David se svým hororem o čtyřech klucích a jedné holce, co spolu stanovali v lese. Jednomu klukovi se chtělo na záchod, tak šel, ale nevrátil se. Nepřišel ani do rána, proto zavolali policii, která po dvoudenním pátrání našla kluka mrtvého v potoku pár set metrů od tábořiště.

Když to dovyprávěl, seděli jsme rovně jak prkna, ani jsme nedýchali. Pak byla na řadě Blanka se svým mírným horůrkem, který se dal v pohodě zvládnout. Potom jsem vyprávěla já. Vybrala jsem si příběh, který jsem kdysi četla na netu. Vylepšila jsem ho – snažila jsem se ho doprovázet i zvuky, což ale ostatní spíš rozesmálo, než vyděsilo. Ovšem to nejhorší teprve mělo přijít. Kam se hrabe Davidův horor na příběh, který vykládala Niky. Tento příběh se totiž opravdu odehrál!

“No nic,” tleskla jsem. “Uhasit oheň, vyčistit zuby a na kutě!” Na oheň jsme vylili vodu z kanistru, zuby si vyčistili nad lavorkem, ten pak vylili do trávy a zalezli do stanu. David přivázel ke stropu baterku, takže světla bylo dost. Pak jsme Davida vyhodily před stan, abychom se mohly v klidu převléct do pyžam. Sedli jsme si do stanu a, přestože jsme měli vyčištěné zuby, neodolali jsme, rozbalili si brambůrky a otevřeli velkou fľašku s vodou.

“Tohle bych mohl jíst každý den!” líboval si David a sypal si brambůrky do pusy přímo ze sáčku. “Hele, nech nám taky něco!” křikla na něj Blanka. Přišlo mi zvláštní, že náš největší závislák na brambůrkách – tedy Niky, jen tak sedí v koutku a sáčku si nevšímá. “Co je s tebou?” štouchnula jsem do ní. “Chce se mi na záchod... A nutně.” zamumlala. “No a co? Tak běž!” až pak jsem si uvědomila, co před chvílí vyprávěl David. “Aha, tak promiň. Mně se chce taky. Půjdem spolu, jo?” Niky kývla, obuly jsme se a vylezly ze stanu. Ani se to nezdálo, ale venku byla tma jako v pytli, a to už jsem se začala bát taky. Slyšely jsme jenom do té nejnemnější vzdálenosti a po návratu mě přepadla tak obrovská úleva, že jsem se zachumlala do deky.

“Ale copak? Moničce už se chce spinkat?” zašvitořila Blanka a dopila poslední hlt vody z fľašky. David se zarazil: “Doufám, že to nebylo poslední pití?” Usmála jsem se od ucha k uchu: “Samozřejmě, že bylo.” Když jsem uviděla jejich zděšené výrazy, měla jsem co dělat, abych nevyprskla smíchy: “Ale prosím vás, přece máme další kanistr venku!” Oběma se viditelně ulevilo.

“Nejdeme už spát?” zeptala se Niky a zívla. “Vy jste mimina! Já budu ještě vzhůru!” prohlásila Blanka, přestože už několikrát také potlačila zívání. “No nic, tak dobrou,” řekl David a

plácl sebou na zem. Udělaly jsme to po něm. Pořádně jsem se zachumlala do deky, protože podle mě je ve tmě větší zima než za světla...

S trhnutím jsem se probudila. Byla tma a všichni spali. Sedla jsem si a prohlédávala stan očima. Nikde nic zajímavého. Z batohu jsem vytáhla Davidovu posvátnou čelovku. Svítila jsem jí na stěny stanu, pořád jsem čekala, až se někde objeví nějaké strašidlo, jako to bývá ve filmech, ale nikde nic. Přemýšlela jsem, jestli mám odvalu jít ven pro pití. Všude bylo ticho, tak jsem otevřela stan, posvítila ven, ale najednou jsem v té tmě vyděsila obrovského zajíce. Začala jsem ječet jako siréna, zajíc pochopitelně utíkal pryč, ale já jsem pořád nemohla přestat. Srdce mi tlouklo jak splašený kůň. "Moniko! Moniko! Co blázníš? Je noc, já chci spát!" zasténala za mnou ve stanu Blanká. Niky byla taky vzhůru: "Je pět ráno, abys věděla!" David pořád tvrdě spal. "Fakt nás nutně musíš budit uprostřed noci?" zavrčela Blanká a znovu se zachumlala do spacáku. Já jsem se vykašlala na pití a zalezla jsem zpátky.

Ráno nás probudilo bubnování deště. "Ta tvoje včerejší předpověď byla teda pěkně mimo!" uškříbl se David. "Náhodou jsem vám jasně říkala, že bude pršet, ale jenom chvilku dopoledne."

Začala jsem z kapsiček stanu vyndávat plavky a šampony. "My se budeme sprchovat?" tipovala Niky. Přikývla jsem. Převlečení do plavek jsem vyběhli ven. Po "koupeli" jsme se už normálně oblékli, uklidili deky na jednu hromadu a dali si vydatnou snídani.

No dobře, já vím, že rodina má držet pohromadě, ale ta partička mi už tento druhý den začala lézt na nervy. "Víte co? Mám nápad!" prohlásila jsem, když asi hodinu po snídani přestalo pršet. "Hmm...A jakej?" uškříbl se David. "Takový, co bys ty nikdy nevymyslel! Každý si do malého batohu vezme jídlo, pití a vysílačku. Každý dostane kompas a půjde jiným směrem. Takže – Niky východ, David západ, Blanká sever a já jih!" připadalo mi to jako nejlepší nápad, abych se jich na chvilku zbavila. "Jo a když uvidíte něco fakt zajímavého, třeba nějaké zvíře, vyfoťte to na tento foťák.." ani jsem to nedořekla a David mě okamžitě začal fotit ze všech úhlů. Vytrhla jsem mu ho z ruky a hodila zpátky do batohu. Blanká z mého nápadu nebyla nijak extra nadšená, ale souhlasila. Niky byla na moje trhlé nápady zvyklá, takže se ani netvářila moc překvapeně.

Zavřeli jsme stan a určili si čas, kdy se sejdeme. "Takže, je 8.23, sejdeme se tady ve 15.00, jo?"

Všichni souhlasili, tak jsme vyrazili. Já teda na jih. Chtěla jsem objevit něco obrovského, velkolepého, co ostatním vytře zrak. Asi po půl hodině jsem je obvolala, co je u nich nového:

"Nic tu není, doslova samá voda," - Blanká. "Nic moc, louky, lesy. Viděl jsem akorát srnu, ale než jsem stačil vytáhnout foťák, byla ta tam..." - David. "Jenom samý les a nikde ani živáčka," - Niky.

Tak jsem šlapala dál. V poledne jsem si sedla a snědla svačinu. Pak mi začala zvonit vysílačka. Byla to jen Niky, která nutně potřebovala vědět, proč jsem jí k obědu nezabalila taky něco sladkého na zub. "Já taky nic nemám!" řekla jsem a típnula vysílačku. Po obědku jsem šla dál a začala potkávat čím dál víc lidí. Byla jsem už moc blízko civilizace. Ve 14.00 mi pípla upomínka na mobilu, že se musím vydat zpátky. U stanu už seděly Blanká a Niky. Chvilí jsme si povídaly, co kdo viděl. Plán vyšel, byla jsem od nich hezky odpočatá a dokonce mám pocit, že mi i trošku chyběly.

"Tak počkat, kde je David?" došlo mi po chvilce. Vybalily jsme vysílačky a střídavě mu zkoušely volat. Nezvedal to. "Musíme ho najít!" prohlásila jsem. Chodily jsme po loukách, lesích a volaly ho. Nic se ale neozývalo a asi za půl hodiny začalo ještě ke všemu pršet. Do stanu jsme doběhly promáčené na kost a raději se převlékly do suchého, aby nás neskolila chřipka.

“Zavolám mámě, ať ví, co se stalo. Třeba se ztratil a šel domů,” řekla jsem. Máma nebyla ani naštvaná, řekla, že až přestane pršet, máme ho jít znovu hledat. Jenže pršet nepřestávalo, k lijáku se ještě přidaly hromy a blesky. Všechny tři jsme se strašně bály o Davida a samozřejmě i té bouřky.

Jakmile bouřka ztichla a déšť pomalu dozníval, vyrazily jsme směrem na západ. Máma mi volala, jestli se neobjevil a když slyšela, že ne, tak zavolala policii, která začala hledat taky. My jsme postupovaly pořád podle kompasu na západ a střídavě volaly Davidovo jméno. Na jednom kopečku jsme viděly vyvrácený strom. “Pojďme nahoru, z tama bude super rozhled!” navrhla Níky. Holky se při pohledu z kopce dohadovaly, kterým směrem bude nejlepší pokračovat. Já jsem se dívala na zničený vyvrácený strom a nedalo mi nepodívat se dolů, do díry, která v zemi zbyla po jeho kořenech. No, asi neuhádnete, co jsem tam viděla!

“Davide!” vykřikla jsem a skočila za ním dolů. Holky hned přiběhly a řvaly: “Davide, Davide!”

“Panebože, že není mrtvý?” ptala se s obavami Blanká. Zkusila jsem mu tep. “Ne, srdce mu bije a dýchá,” uklidnila jsem ji. Blanká rychle volala mámě, že jsme ho našly, ať za námi nasměruje i další hledače a hlavně záchranáře. Za malou chvíli na louce pod kopcem přistál vrtulník. Vyběhli z něho dva záchranáři, chvíli s Davidem něco dělali, pak ho naložili a odletěli pryč. Hned potom volala máma, ať jdeme okamžitě zpátky ke stanu, že už tam přijela a nakládá naše věci do auta, tak ať nás může vzít za Davidem do nemocnice.

Napřed nás ale donutila stavět se doma, trochu se umýt a obléct “jako lidi”, pak teprve jsme jeli za Davidem. Chvilku nám trvalo najít v nemocnici správný pokoj, ale pak jsme uviděli na chodbě tetu (Davidovu mámu), která na nás mávala, ať jdeme za ní, že se na nás už David ptal.

Překvapivě neměl nic moc zraněného nebo zlomeného, hlavně se při tom pádu praštil do hlavy, takže zůstal ležet v bezvědomí, ale kromě středního otřesu mozku byl v pořádku. Museli jsme pak všichni slíbit panu doktorovi, který Davida ošetřoval, že veškerá příští stanování budou probíhat pouze pod dohledem našich rodičů.

No, to se ještě uvidí...

Beáta Tučková

Soukromá ZŠ „Cesta k úspěchu“ Praha 6 – Břevnov, Bělohorská ul.

PUTOVÁNÍ

Luciino tajemství

Jmenuji se Lucie a mým tajemstvím je, že žiju v lese. Jako malou mě rodiče odnesli do lesa, aby se o mě postaral osud. Postaral. Chodili za mnou lidé a nosili mi jídlo. V pěti letech jsem se vydala cestovat dál. Živila jsem se lesními plody, pila vodu ze studánky, koupala se v potůčcích a vyhřívala na sluníčku. Až jsem jednoho dne dospěla. Bylo mi osmnáct let a řekla jsem si: mám právo na normální život, chci poznat svět domů, měst, vesnic, aut a silnic. A tak jsem se snažila vyjít z lesa ven, ale nešlo mi to. Pomyslela jsem si: asi jsem odkázána na život v lese a zmožená únavou jsem usnula na malinkém ostrůvku na vodě.

Velké překvapení

Ráno mě probudil nějaký neznámý křik: ÚÁÁÚÓÓÚÁÁÚÁÓ! Co se to děje? Kdo to křičí? Hrozně jsem se bála. V tom ke mně přiskočila nějaká holka. Měla hezké černé oči i vlasy, sukni spíchnutou z listů a tričko. Ta holka byla Japonka. Okamžitě jsem si uvědomila, že i já jsem v Japonsku. A že za malou chvíli dokážu obejít celý svět. Holčička s tmavými očima ale hned odskočila pryč a já zůstala opět sama.

Podivná snídaně

Po chvíli jsem dostala takový hlad, až se mi bříško svíralo. Šla jsem si natrhat sladké jahody a borůvky, usmívaly se na mě z keřiček jako malí barevní šibalové. Nahrnula jsem si je na list... hmmm..., jídlo z listu není nic moc, ale nakonec, už jsem na to přece zvyklá. A hned jsem si pochutnávala na voňavé pochoutce. Najednou mě popadl strach: co když nikdy nevyjdu z lesa... to by byl můj konec. A zakřičela jsem: „Já chci poznat život domů, vesnic, měst, aut a silnic se značkami!“ V tom se ozval nějaký zvuk a z křoví vyšel skřítek, který mi řekl: „Ty bys chtěla odejít z lesa a žít jinde a jinak. Já bych chtěl žít tady v lese jako ty a nežiju. Proč? Jsem zakletý do skřítky. Ještě se se mnou setkáš!!!“ A zmizel.

Hymna korálníčků

„My korálničci malí jsme kulatí a hrdí. My naši Lucinku lesní uchráníme a ještě se přitom bavíme.“

Co se skrývá pod zemí

Odpoledne jsem vyrazila na obhlídku skal, které tiše postávají mezi rozduchanými borovicemi. Mám takové tušení, že se uvnitř schovávají nějakí tvorečkové, nebo že by se mi to jen zdálo? Vklouzla jsem do stínu a ucítila vůni mechu a kapradí. Pod nohama mi zaskřípala zrníčka

vydroleného pískovce a tu jsem uklouzla. Po zadku jsem sjela do uzoučké šachty, ale ne moc hluboko. Zrovna jen tolik, abych mohla bez potíží vylézt zpátky ven na světlo. Byla tu tma. Oči si pomalu zvykaly na šero, které tady vládlo. Rukama jsem začala šátrat kolem sebe, když v tom jsem nahmatala pevnou desku. Po chvíli jsem spatřila, že je to víko nějaké dřevěné skříňky. Kupodivu není uzamčená – udivilo mě. Čí asi bude? Kdo ji tady schoval? A co asi ukrývá? Vzrušením jsem ani nedýchala. Co když tam bude zlato a stříbro, vzácné poklady... Ale co když na mne vykoukne jedovatý pavouk? Těch se totiž štitím a hoooodně bojím. Mám ji otevřít nebo nemám? Ještě chvíli jsem sbírala odvalu a nakonec...víko povolilo a s zuchnutím se překlápilo dozadu. Zvědavost zvítězila. Opatrně jsem nakoukla dovnitř a tam si jen tak leží...tužka, papírek a korálek. Blyští se jako drahokam. Možná to je drahokam. Co já vím. Asi to bude drahokam. Prohlížím si ho a kouším v dlaních, je průzračně červený. Rozpačitě si pohrávám s tužkou a papírkem. Je čistě bílý. Nepopsaný lísteček. Je snad určený pro mě?

Co se děje v lese za měsíční noci

Už jsem spala, když se nad lesem rozprostřela noc. Zavládlo ticho a klid. Něco mě ponoukalo: „Lucie, otevři oči a podívej se“. Zbystřila jsem... a co nevidím. Na loučce pod měsícem sedí dva bělounci koníčky a povídají si. Jeden je osedlaný, druhý ne. „Co asi dělají naše víly?“ – ptají se. „Dívají se doma na televizi. Jak rádi bychom se dívali s nimi“ - představují si. Ale víly byly doma, česaly se a strojily. To proto, aby byly krásné, až budou před koníky předvádět své úchvatné tance.

Kouzelný leknín

Po snídani jsem se šla umýt do potoka. Byl tam i mooc krásný vodopád! A na vodě se něco třpytilo. Když jsem k tomu doplávala blíže, uviděla jsem, že je to zlatý leknín. Zeptala jsem se sama sebe: „Je to snad kouzelný leknín?“ Zkusila jsem poprosit o lepší šaty, ale leknín mi odpověděl: „Splním ti jen takové přání, které bude užitečné i někomu jinému“. A zmizel ve vodě. Udiveně jsem zůstala stát, ale po chvílce mě napadlo, že takových a podobných věcí v životě poznám ještě více.

... Má to pokračování...

Eliška Vaňkátová

ZŠ Havlíčkův Brod, V Sadech

Ohýnek

*Na hranici ohýnku,
hraje si pár plamínků.*

*Když je slunce vytvořilo,
málo, málo jich tam bylo.*

*Ted' však jedí všechno kolem,
stává se z nich velký oheň.*

*Olizují větve stromů,
komu ještě ublíží, komu, komu?*

*Nikommu už neublíží,
černá mračna se tu šíří,
jako křídla netopýří.*

*Vodní kapky padají,
slitování nemají.*

*Dotekem ho uhasí,
žádné zbraně netasí.*

*Oheň smutně zasyčel,
šedý dým z něj stoupal.
Jeho čas už vypršel,
naš svět nedokoukal.*

Kateřina Armlichov

ZŠ Opava, Šrámkova ul.

Ař j jednou dospěju

*Ař j jednou dospěju,
budu postrach zloděju.
Chci být polda na řoni,
co řelízkyami zazvoní
Lupiři se budou bt,
musím je všechny pochytat.*

*Nebo budu doktorem,
předepíšu řaj se zázvorem,
mastičky a tablety
na všechny bolesti a záněty.*

*Kdyř nebudu lěřit lidi,
tak alespoň zvířata,
pejsky, mal řořata.
Budou mě mít tuze rádi,
jak řhlupcci, tak dlouzí hadi.*

Jan Karpíšek

ZŠ a MŠ Studená

Jarní rozjímání

Tráva už začíná zelenat,
sluníčko zase už svítí.
Zima se zas dala vyhnat
a na louce rozkvétá kvítí.

Zvířátka vylezla z úkrytu,
na stromech zase rostou listy.
Vlaštovko, už jsi tu!
A příroda přivítala nové hosty.

Hosté přilétli z daleka,
až z teplého kraje.
Jaro si kabát obléká
a poslední sníh už taje.

Jaro už si dveře otvírá
a všude létají motýli.
Zima už zlehka umírá,
tak postůj aspoň na chvíli!

Ondřej Mechl

ZŠ a MŠ G. A. Lindnera Rožďalovice

MOTIVACE

*Motivace je vždy třeba,
je vlastně jako denní chléba.
Neboj, není to jen sen!
Přijde! Ať je noc či den.*

*Většinou je v maličkostech,
i ve slavných osobnostech.
Hledej! Určitě ji najdeš.
Třeba zrovna, když sklenučku doliješ.*

*Neboj se ji hledat všude,
někde určitě bude!
Někdy přijde, když je spaní čas.
Vždy to ale bude včas!*

*Nenech se demotivovat ostatními,
Spíš se zabav věcmi kreativními.
Kresli se, maluj... PŘOSTĚ TVOŘ!
Nebud' líný jako mrož.*

Matěj Hucek

Soukromé gymnázium Letohrad

Narození Víky

Jmenuji se Víky a budu vám vyprávět svůj úžasný příběh.

Około Lysic je mnoho velkých či malých stájí, ale nás zajímá jen jedna malá stáj. Stáj v Lenově. Jedna kobylka jménem Gálie čekala hříbě. Byla to temná, bouřlivá noc, pršelo a blýskalo se. Asi dvě hodiny po půlnoci jsem se narodila. Měla jsem tělo karamelové barvy se světlou skoro bílou hřívou a s hnědýma zvědavýma očima. Maminka mi dala napít mlíčka. Mňam, to byla dobrota. Vedle boxu stála ošetřovatelka, koukala se na mě a já jsem vstala. A žuch! Spadla jsem do slámy. Zkusila jsem to znovu. Maminka mi pomohla, abych udržela rovnováhu. Potom jsem udělala svůj první křůček. Moje nožičky si dělaly, co chtěly. Já jsem chtěla dojit k ošetřovateli, ale nožičky šly na druhou stranu. Zadkem jsem narazila do mámy. Maminka mě pochválila, že jsem šikulka. Po chvíli tréninku jsem ovládala své nožičky. Došla jsem tedy k ošetřovateli. Ta mě pohladila po čumáčku. Její ruka byla úžasně hebká a teplá. Poté jsem si lehla do měkké a teplé slámy a rychle jsem usnula. Měla jsem krásné koňské sny.

Když jsem se ráno probudila, dívala se na mě tatáž ošetřovatelka. Snažila jsem se postavit, ale nešlo mi to. Za chvíli jsem se mi to přece jen podařilo. Napila jsem se mlíčka od maminky a začala zkoumat box – tak říkají lidé naší místnosti. Našla jsem něco, co když se do toho strčilo čumákem, stříkalo vodu. Lidé tomu říkají napáječka. Maminka z toho pila. Bylo tam taky něco, co maminka jedla. Krásně to vonělo. Tak jsem to zkusila. Na začátku mi to nešlo rozkoustat. Tak jsem to cumlala. Chutnalo mi to. Později jsem zjistila, že tomu lidé říkají seno a je to vlastně usušená tráva. Ještě chvíli jsem zkoumala box, ale potom jsem byla unavená, lehla si do kupky slámy a usnula. Když jsem se probudila, byla jsem přikrytá dekou. Vstala jsem a napila se mlíčka od maminky, maminka mě čumákem pohladila po zádech.

Další den ráno mi maminka řekla, že bude muset na chvílku odejít, ale brzy se vrátí. Byl to dlouhý čas, co byla pryč. Aspoň se mi to zdálo. Řehtala jsem. Z vedlejšího boxu se ozval hlas. Ale nebyla to maminka. Byl to Janek, hřebeček, který se narodil o týden dříve než já. Začali jsme si s Jankem povídat. Janek mi vyprávěl, že byl dneska na pastvě. Hned jsem se Janka zeptala, co to ta pastva vlastně je. Janek mi ochotně vysvětloval, že pastva je velká ohrazená louka se spoustou sladoučké trávy a někdy tam spadne ze stromu i něco úžasně dobrého. Lidé tomu říkají jablko. Janek mi také vyprávěl, jak dostal svoji první ohlávku. Stal se tak lidským pomocníkem. Zatím malým pomocníkem. Maminky se za chvílku vrátily. S chutí jsme se najedli výborného mamincina mléka. Potom jsem se proběhla po boxu. Přitom jsem párkrát spadla do měkké slámy, a dokonce jsem jednou nabourala do zdi. Zjistila jsem, že je zeď pevná a neuhne. Měla jsem z toho na čele velikou bouli. Maminka mi ji pofoukala a řekla mi, že než se vdám, tak se to zahojí. Po půlhodině řádění jsem si lehla do měkkého pelíšku a usnula.

Johana Seidlová

Písek, ZŠ E. Beneše a MŠ, Mírové nám.

Obyčejné příběhy

Bajka o zvědavé štice

V jednom velkém rybníku s krásnými zákoutími, čistou vodou, rákosím okolo a dnem pokrytým trávou se narodila malá štika. Rostla obklopená dalšími dospělými štikami a učila se od nich všechno, co je potřeba k životu. Naučila se hlavně shánět si potravu. Polykala celé dny potěr a menší rybky, které nestačily uplavat. Zvykla si rychle na roli predátora, nejsilnějšího dravce v rybníce, a tak měla vždy plné břicho a žilo se jí dobře.

Občas slyšela kvákání žab a poslouchala, co si ti obojživelníci vyprávějí. Žáby měly výhodu, že mohly být pod vodou, ale i nad ní, vyskočit na břeh a projít se po souši. Vyprávěly potom, jak krásné je to na louce u rybníka, jak tam sedí zadumaní rybáři a celé hodiny mlčí.....

Štika byla velice zvědavá a dala by nevím co za to, aby se mohla také na břeh podívat. Občas se vydala do mělkých vod, ale z rybníka nezahlédla nic, než strmý břeh. Jednou uviděla rybáře, jak právě něco hodil do vody a štika se lekla a rychle odplula.

Svěřila se se svým snem starším štikám. Ta nejstarší malou štičku varovala: „Nenech se ovládat zvědavostí. Každý má žit tam, kde je to pro něj nejlepší. A pro tebe je to nejlepší a nejbezpečnější ve vodě.“

Ale zvědavost byla silnější než štika. Pořád vymýšlela, jak by se na břeh alespoň na chvílku podívala. „Už vím, jak to udělám. Nechám se vytáhnout rybářem na tom divném provazu nahoru a zjistím, jak se žije nad vodou. Nejsem přeci nějaká buranská štika, co zná jen svůj rybník. Já jsem štika cestovatelka.“

Přiblížila se ke břehu a rychle spolkla návnadu, co tam rybář právě hodil. Byla to malá rybka. Takových už spolkla štika spoustu. Ale tohle bylo něco jiného, viselo to v krku..... a nešlo ani tam, ani zpátky..... a mělo to něco divného pichavého na konci..... a zaseklo se to štice do tlamičky. Vyletěla nad hladinu jako špunt z láhve.

Byla na břehu, ale vůbec ji to netěšilo. Nemohla dýchat a k tomu na ni zíral malý chlapec, který ji z vody vytáhl. „Tati, mám štiky, ale je nějaká malá.“ Tatínek přišel, podíval se na štičku a řekl: „Pusť ji, je podměrečná.“

Tak štika kvůli své zvědavosti málem přišla o život, ale měla velké štěstí. Rána po háčku se jí brzy zahojila a ze zvědavosti byla už do smrti vyléčená.

Platánek, moje štěstí

Od malička miluji koně. Na koničky jsem se chodila dívat s maminkou, už když jsem byla v kočárku.

Okolo Protivína i blízko naší chalupy v Chrastinách je spousta ohrad s koňmi. Tak od raného dětství zrál můj velký sen.....

Naše rodina neměla s koňmi nikdy nic společného. Nemám předky ani zemědělce, ani chovatele koní. Pokud vím, tak jediný blázen, který chtěl koně, byl můj strýc, když mu bylo osm let. Bydleli s rodiči na chalupě a jediným zdrojem potravy pro koně byla docela velká zahrada, ale i ta by ho určitě neuživila, protože by ji celou zničil. Babička se tehdy uchýlila ke lsti, která jí ovšem nevyšla. Třídni učitelka na konci třetí třídy hlásila, že Ondřej je moc šikovný, jenom se psaním je trochu problém a dvojka bude ještě moc krásná známka. Tak, babička unavená neustálým naléháním na koupi koně, přislíbila, že kůň bude za podmínky samých jedniček. Jaké bylo ovšem překvapení, když syn přinesl samé jedničky, protože paní učitelka se na poslední chvíli rozhodla, že budoucímu panu inženýrovi nezkaží vysvědčení nějakým krasopisem. Byla to divná doba, kdy si lidé mysleli, že žít můžou i bez koní, a na vesnici jsi koně nepotkal. Podmínky pro chov byt i jediného koně nebyly, babička slib nesplnila a syn jí to do dneška neodpustil.

Moje nekonečná touha, aby v mém životě byli koně také, nebyla splněna hned. Řeknu vám, jak se to stalo.

Babička má řadu známých. Jednou jsem s ní navštívila velmi zajímavou paní. Nejdřív to vypadalo jako pěkná nuda. Budu sedět na návštěvě a poslouchat, co si ty dvě spolu vyprávějí. Eva mě zaujala na první pohled. Na dvoře nás uvítala vysoká, štíhlá žena v rajtkách a vysokých botách. Srdce mi zaplesalo. Tady jsou koně!

Od té osudné chvíle uplynulo pět let. Eva se stala mou trenérkou. Hned první den jsme se i s mými rodiči byli podívat na koně. V ohradě se pásli všichni její svěřenci, se kterými mě začala postupně seznamovat. Na nejtrpělivější Floře, která je trochu tlustá a její hřbět vypadá jako kanape, jsem začínala na jízdárně na lonži zkoušet první kroky v sedle koně. Není to lehké. Sedlo ze začátku tlačí. Kdo by řekl, že je to i námaha vozit se na koni! Člověk musí být připraven spadnout. Dodneška jsem vystřídala už řadu koní, ale žádný nebyl můj. Jezdíme na vyjíždky daleko do lesa, skáču přes překážky a sedlo mě už netlačí. Občas si zkusím i bujnějšího koně, ale všichni asi respektují, že na nich sedí malý člověk, a jsou hodnější než na dospělém jezdcem.

Vloni před prázdninami se připravoval můj bratr Honzík na mistrovství světa v bicrossu, který se konal na Novém Zélandě. Rodiče plánovali cestu na celé prázdniny a pro celou rodinu. Já jsem si ale nedovedla představit prázdniny bez koní. Otravovala jsem tak dlouho, až jsem si vymohla, že zůstanu doma s malým bráškou a budu bydlet s dědečkem a babičkou blízko mých miláčků. Mamince bylo trochu líto, že nebudeme šest neděl společně, ale nakonec řekla, že je dobře, když strávím prázdniny, jak chci já.

Bližilo se vysvědčení a doma bylo nějak tajemno. Občas jsem zaslechla, jak si maminka s tatínkem něco potichu říkají a vždy ztichli. Když jsem se přiblížila. Tatínek se silně zajímal o moje vysvědčení, a dokonce se byl zeptat i ve škole. Poslední den školy mi ráno maminka řekla, že pro mě přijedou s tatínkem do Písku a někam pojedeme oslavit konec roku a vysvědčení. Byla jsem moc zvědavá, co naplánovali. Měla jsem radost, protože na vysvědčení byly samé jedničky. U školy už čekali rodiče v autě a vyjeli jsme. Myslela jsem, že jedeme k dědovi do Březí, ale v Chrastinách jsme náhle odbočili směrem ke koním. Tentokrát jsme ale nešli k Evě, ale do konírny, kde jsou ustájena hříbata. Čekala tam Eva, babička, děda a majitel hříbárny Jarda av boxu stál ten nejkrásnější koníček na světě, jednorocní hnědák s bílými ponožkami, velkýma udivenýma očima a s hvězdičkou nad čumáčkem.

„Tak, Johanko,“ řekla maminka, „tohle je tvůj vlastní koníček, o kterého se budeš starat a jednou na něm budeš moci i jezdit.“ To byl ten nejšťastnější okamžik mého života. Tak to, co se nesplnilo mému strýčkovi, jsem najednou měla já. Od té doby uplynul už zase skoro rok, Platánek roste jako z vody a brzy z něj bude dospělý hřebec. Někdy zlobí, ale to dělají všechna mláďata. Už se těším, až mu dají sedlo a já budu cválat na vlastním koníčkově.

Myslím si, že s vlastním zvířetem darují rodiče dítěti nejen kamaráda, ale dají mu možnost zjistit, jaké to je, když je člověk za někoho zodpovědný.

O pokojí, kde věci začaly mluvit

Odstoovala jsem na tři dny na hory a už se mi začalo moc stýskat po mém novém krásném pokojíčku. Konečně jsem se vrátila. Už se nemohu dočkat večera, až si půjdu lehnout do své postýlky. Mám ji vždy pěkně ustlanou, ale dnes to tak není. Myslím, že než jsem v úterý odjela, byla válenda ustlaná. Kdo v mé postýlce řádl? Pokojík jako by něco říkal. Protože už můj pokoj znám, tak mu malinko rozumím, ale teď nevím, co se děje.

Jdu spát, a tak moc se těším na další den. Ráno odcháším z pokoje a něco na mě volá. Obracím se. Musela to být postel. V tom rozčilení jsem ji zapomněla ustlat. V rychlosti jsem vše napravila a chvíli se na ni dívala. Potom jsem odešla na autobus. Neustále přemýšlím. Že by má postel opravdu promluvila? To by tak hrálo, aby mi věci vykládaly, co mám dělat. Odpoledne po mém návratu další překvapení. Slyším slabé hlásky, jak volají: „Tady jsem, tady jsem.“ Klekám na kolena a hledám nějaké skřítky. Nejsou to skřítkové, ale ponožky.... žlutá, modrá, zelená s proužky, ani jeden pár. Ponožky jsou normálně v zásuvce prádelníku. Když chci najít ty druhé do páru, tak musím všechno vyndat. Seřadím všechny ponožky do párů. Zelená s proužky chybí. Říkala mi sousedka, že jí také chybí nějaké ponožky a že si myslí, že emigrovaly k sousedům. Budeme se asi v ulici muset sejít a vyměnit si neposedné emigrantky.

Když skončím s ponožkami, třískne mě do hlavy zásuvka nahore. Co tohle zase má znamenat? Chvilí ani nevím, co v té zásuvce má vlastně být. Trička, trenýrky, spodní prádlo, všechno v jednom chumlu. Kdo tohle mohl udělat bez mého vědomí? Sednu si k tomu a za chvíli má vše své místo. Jak je to krásné mít složené věci tak, jak mají být. Teď už snad dá pokoj pokoj.

Ale ne! Se zavrzáním se otevírají hladová ústa skříně. Z ramínek visí halabala pověšené šaty, kalhoty, některé věci už spadly a válí se na dně skříně. Při úklidu zjišťuji, kolik mám hezkých věcí.

Teď už se zdá všechno v pořádku. Jsem spokojena. Když si sednu ke stolku, spadne mi na hlavu tlustá a mrzutá kniha. Tak i knihovna se bouří. A mně nezbyvá, než všechny knihy vyndat a pěkně složit. A jaké je mé překvapení, co všechno v knihovně je. Dokonce Eliščina knížka, která byla ztracená. Dušovala jsem se, že jsem ji vrátila. Myslím, že bude mít Eliška radost. Když je knihovna v pořádku, zdá se mi, že z ní vychází jemný sborový zpěv. To knihy zpívají radostí, že s nimi zase někdo dobře zachází.

Teď už pokojíček vypadá opravdu pěkně, vesele a spokojeně. I já jsem spokojená, i když jsem ještě včera tvrdila mamince, že ve svém nepořádku se náramně vyznám a že se s tím naopak zvyšuje moje inteligence. Víte, jak je náročné pamatovat si, že ponožky jsou mezi knihami a knihy občas ve špinavém prádle?

A už víte, co dělá můj pokojíček, když zrovna nejsem doma? Ano, samozřejmě, přemýšlí, jak mě donutit, abych si po sobě uklízela a měla všechny své věci přesně tam, kde mají své místečko.

Děkuji ti pokojíčku, že se občas sám ozveš, když už ten chaos nemůžeš vydržet.

Tvoje Johanka

Iveta Pešková

ZŠ Proseč u Skutče

Zahalena temnotou

Už je to týden. Vzbudila jsem se, všude byla tma. Netušila jsem, kde jsem. Hrozně mě bolela hlava, ruce jsem měla plné modřin, jako by mě někdo pevně držel. Připadala jsem si tak slabá. Když mi doktoři řekli, že jsem v blázinci, že jsem prý blázen, nevěřila jsem tomu. Měla jsem chuť utéct, toužila jsem po svobodě. Skoro jsem se ale ani nezvedla, natož abych utekla. Byla jsem v pasti. Zavřená jako nějaké zvíře. Nic jsem si nepamatovala. Doktoři mi dali tenhle deníček. Prý mám začít psát od začátku a pak prý přijdu na to, proč tu jsem. Nemyslím si, že mi to nějak pomůže. Ale mám jinou možnost?

Milý deníčku.

Vážně nevím, proč tam píšu to hloupý oslovení „Milý“, koneckonců jsi jen kus papíru. Ale teď k věci. Mám začít od začátku. Takže od té noci. Bylo mi čtrnáct. Nikdy jsem neměla moc kamarádů. A když se konečně nějaký vyskytl... Musela jsem se přestat učit, se šprtou přece nikdo nekamarádí. Každá pětka byl další bod u mých kamarádů. Rodiče mě nechápali, vždy jsem se tak dobře učila... Musela jsem sundat brýle a nasadit si čočky, byly tak nepříjemný. Také jsem musela změnit styl oblékání, bavit se s klukama, hubnout a každý den nosit jiný účes, bylo to hrozný, ale měla jsem kamarádky. A pak šestýho ledna... Byla sem s nima venku. Procházeli jsme se po ulici a pili ten nechutnej alkohol, nesnášela jsem ho, ale musela jsem zapadnout. Pak jsme došli k tomu domu, kde bydleli staří manželé. I po těch letech se stále milovali. Byli ale velmi nemocní. Kamarády napadla hrozná věc. Chtěli je okrást, a když zjistili, že je znám, měla jsem je zabavit, zatímco je budou vykrádat. Tohle už byl ale vrchol, to jsem přece nemohla udělat. Rekla jsem jim, že je to surový a nechutný a že to neudělám. A oni bez váhání na mě začali křičet nejužnější nadávky.. Srabe! Jsi kamarádka na nic, jen jdi domů za maminkou! Já.. Málem jsem se rozbrečela, vzpomněla jsem si na ty chvíle, kdy jsem seděla sama v lavici a četla si knihu, zatímco se ostatní bavili. Teď jsem byla oblíbená. A o to všechno jsem měla přijít jen kvůli jedné věci. Ne.. To přece nemůžu! Tak fajn, jdem na to, křikla jsem na kamarády. Ti se na sebe usmáli, jako by jim bylo jasné, že to nakonec udělám. Zazvonila jsem.. manželé se divili, co tam dělám v téhle pozdní době. Rekla jsem, že jsem šla jen okolo, a tak jsem se stavila. Ptala jsem se jich, jak se poslední dobou mají a jestli už byli na tom vyšetření. Zatímco jsem se s nimi vybavovala, kamarádi se vzadu oknem vloupali do jejich domu a kradli jim ty největší klenoty, co měli. Když už toho měli dost, nukli na mě a já se s staroušky rozloučila. Pak jsem šla domů. Měla jsem blběj pocit a hrozný výčítky svědomí, že jsem dlouho neusnula, nemohla jsem uvěřit tomu, že jsem to vážně udělala. Celou noc jsem se budila, protože se mi zdálo o tom, že po mně kamarádi budou chtít dělat podobné akce. Probudila jsem až v 11 hodin, vstala jsem a šla do kuchyně na snídani. Máma mi podala sendvič a sedla si vedle mě. A pak mi řekla.. Představ si, že večera někdo vykradl Novákovy, přišli úplně o všechno, co měli. Udělal se mi zle, ale snažila jsem se to zakrýt. No a představ si... pokračovala máma. Že když ten její manžel uviděl, že přišli o všechno, co za celý život uspořili, dostal infarkt a v nemocnici zemřel. Je mi to líto, vím že si za nimi chodívala. Zastavil se mi dech a zamotala hlava. Já, já někoho zabila!

Myslím, že pro dnešek to stačilo, už mě z toho věčného psaní bolí ruka. Vstala jsem, ale nohy mě skoro neudržely. Podívala jsem se z okna. Byl úplněk,

Ahoj deníčku.

Jo, to myslím, že je lepší. „Ahoj..., to je přece hezké...hezké jako třeba motýlí poletující po louce nebo pasoucí se koně, mám moc ráda koně... Jo, máš pravdu deníčku... vůbec se mi do toho psaní nechce... koneckonců, komu by se chtělo psát o tom, jak se mi zničil život.. Ale jdu na to, musím psát... Od toho dne, co se to stalo... Nespala jsem... celé noci jsem byla schovaná pod peřinou a přemýšlela jsem o tom, co se stalo. Mámě jsem řekla, že mi není dobře a vlastně jsem nelhala. Nemohla jsem jít do školy, ne teď, sice mě zajímalo, jak na to, co se stalo, zareagovali kamarádi a jestli se nepoučili ze svých chyb. Doufala jsem v to, ale také jsem si uvědomila, jací jsou a že tohle je nezastaví. Jednou odpoledne mi zazvonil telefon. Byla to Lenka... jedna z party. Ptala se mě, proč nechodím do školy a jestli nejdu ven. Zamyslela jsem se. Věděla jsem, že by mi to máma nedovolila, ale říct ne... ANO... zakličela jsem do telefonu. Otevírela jsem okno a rozhodla jsem se utéct... Rychle jsem běžela ke staré opuštěné budově, kde jsme se s kamarádkami scházely. Podívala jsem se jim do tváře. Ony se smály... Jak se někdo, kdo má vinu na smrti, může smát? Povídaly jsme si. Bavily jsme se o všem možném. Pak už jsem to ale nemohla vydržet a křikla na ně: Jak se můžete jen tak bavit, někdo umřel a je to vaše vina! Holky se ale zase jen usmály, přikročily ke mně a řekly: To je jednoduché, podaly mi injekci. Podaly mi injekci s drogou. Neboj se toho, bude ti po tom dobře, aspoň to zkus, notak.. přemlouvaly mě. Poddala jsem se jim a to byla chyba. Od toho okamžiku se můj život změnil od základu. Ten alkohol už nebyl tak hnusnej, pořád jsem se jen smála, už jsem si ani neuvědomovala, co se stalo, dobrovolně jsem se neučila a z několika předmětů jsem propadala. Z místního svatouška se stala rebelka a skončit s drogami by mě ani nenapadlo, vlastně jsem na to neměla sílu. Ze začátku mě drogy dělaly šťastnou, ale postupem času se mi z toho dělalo špatně... Viděla jsem věci, co nebyly pravda.. A pak, začala jsem slyšet hlasy...

Už jsem unavená, jdu si lehnout. V "BLÁZINCI" jsem už pár dní a ještě mě nepřišel nikdo navštívit. Ne, že bych chtěla, aby za mnou někdo přišel, koneckonců strčili mě sem. Ale tohle nebylo podobné mým rodičům, vždycky by přišli, ať by se stalo cokoli... Zničeho nic jsem uslyšela otevírání velkých dveří na konci místnosti. Byl to doktor..., „Tak co, jak si na tom, už jsi přišla na to, proč tady jsi?“ zeptal se mě tichým hlasem., „Ne!“ křikla jsem na něj. Nechápala jsem, proč mi to prostě nemůže říct, vždycky říká, že bude lepší, když na to přijdu sama., „Dobře, tak to nevádí,“ řekl stále klidným hlasem a podal mi obálku., „Tohle ti přišlo,“ dodal. Popadla jsem obálku a pomalu jí rozdělávala. Byla v ní fotka. Fotka nás. Mojí rodiny. Mých rodičů a sourozenců. Stiskla jsem pevně fotku a lehla si do postele...

Ahoj deníčku.

Takže musíme pokračovat dál.

Vím jen, že jsem se začala ostatním odcizovat. Má mysl byla ovlivněna drogami. Strhala jsem všechny plakáty ze zdi a vymalovala si pokoj černě. Z kaštanové barvy mých vlasů byla uhlově černá a já sedávala v rohu pokoje. Rodiče už neměli jen podezření, začínali si být jisti. Prohledali mi pokoj a ptali se mě, jestli něco беру. Začala jsem se bát. Říkali mi, že si zničím celý život, ale on už zničený byl. Křičeli na mě a říkali mi, ať s tím hned přestanu. Už mě to nebavilo dál poslouchat, popadla jsem tašku a rozhodla jsem se utéct za svojí partou. Dobře, tak pokračujme,.... No a pak jednou.... Nudili jsme se, nechodili jsme do školy, no vlastně vůbec jsme neměli co dělat. A tak nás napadlo zajít do nejznámějšího, ale tajného klubu pro mladistvé. Takhle nějak se tomu říkalo, mohli jsme tam pít a fetovat a nikomu to nevádílo. Bylo to ale asi 20 bloků daleko a v

tomhle stavu bysme tam nikdy nedošli. Potřebovali jsme auto! Nikdo z nás ale auto neměl, navíc jsme nikdo neuměli řídit. Vzpomněla jsem si na to, že rodiče mají jedno rezervní auto na dvorku, se kterým už moc nejezdili. Měla jsem hrozný nápad a myslím, že asi všichni víš jaký. Ukradli jsme auto rodičům a jeli jsme. Řídila jsem jako šílenec a jen jsem čekala, kdy si mě policajti všimnou. A pak... Byla tam prudká zatáčka a já jí nevybrala. Dostala jsem smyk a vybourali jsme se. Všude byla krev a slyšela jsem křik. Probudila jsem se v nemocnici, řekla jsem doktorům vše, co se stalo. O drogách a o všech, komu jsem ublížila. No a pak... probudila jsem se tady...

KONEC! Celý můj příběh... A pořád nechápu, proč tu jsem... Blázen přece nejsem. No a teď to musím odevzdat doktorovi, aby viděl, že to k ničemu nevedlo! Doktor už je tady. Tak tady ho máte. Vzal si ho a pomalu si ho přečetl. Pak odešel a dvěřmi s někým mluvil. Myslím, že to byli rodiče. Říkal jim: „Bohužel, žádná změna, nezlepšilo se to, pořád si myslí, že se to vše opravdu stalo, budeme muset nasadit další léčbu!“

Hana Pospíšilová

Němčice nad Hanou, Tyršova ul.

Nejtěžší období mého života

Do 18. září 2012 jsem žila jako každá dívka mého věku. Chodila jsem do tanečního kroužku, hrála si s panenkami a neměla starosti. Tohle se rychle změnilo právě 18. září, kdy jsem se dozvěděla, že jsem vážně nemocná. Nejdříve jsem tomu nechtěla věřit a vůbec jsem si nedokázala představit vážnost tohoto onemocnění. Den předtím jsem ještě skákala na trampolíně, byla jsem jen trochu nachlazená a na krku zvětšené uzliny. Vypadalo to jako běžné nachlazení. Jenže nebylo!

Začalo to opakovaným odběrem krve, kdy se lékařům něco nezdálo. Měla jsem velké množství bílých krvinek a málo červených destiček. Z nemocnice v Prostějově jsem byla poslána do Olomoucké fakultní nemocnice na dětskou kliniku na hematologické oddělení 21B. A tam už nastalo jedno vyšetření za druhým. Odběr krve, odběr kostní dřeně, stěry, magnetická rezonance, různé rentgeny, CT vyšetření, ultrazvuky, kardiologické vyšetření atd... V tu dobu mě nenapadlo, že na tomto oddělení strávím rok a půl života a že se vlastně stane mým druhým domovem. Věděla jsem, že tohle onemocnění je vážné, ale největší šok pro mě bylo to, když mi řekli, že mi vypadají vlasy. Začala jsem mít strach z okolí a ze spolužáků. Tento strach ze mne opadl, když jsem dostala dopisy od spolužáků a paní učitelky z tehdejší 4. A. Moc mě to potěšilo a přidalo sílu bojovat.

Když jsem nastoupila v nemocnici do školy, byla jsem velmi překvapená. Byla tam multimediální tabule a třída byla moc útulná. Co mi tam ale chybělo, byli mi kamarádi. Paní učitelky byly moc hodné a ochotné. Bylo to tam fajn. Nastaly však nejhroší chvíle léčby - jako byly alergie na chemoterapii nebo oboustranný zápal plic a toxicita organismu... Bylo to moc složité, když jsem měla alergii na chemoterapii. Bylo to strašné, měla jsem pocit, že se dusím. Otékal mi obličej. Naštěstí maminka přivolala sestřičku, která mi hned poskytla lék a za chvíli to bylo v pořádku. Tuhle chemoterapii už jsem nikdy nedostala. Oboustranný zápal plic taky zrovna lehký nebyl, měla jsem teploty 40° C, byla jsem strašně unavená, ale to asi mělo více důvodů. Nemohla jsem měsíc na krok z postele a hlavně jsem ani neměla sílu si sednout na postel, natož tak vstát. Ale co bylo nejtěžší, byla toxicita. Nemohla jsem mluvit, jelikož jsem měla plnou pusou boláky, které i krvácely, zvracela jsem krev, z nosu mi tekla krev a pan doktor říkal, že tu hrůzu, co mám v puse, mám i v krku a ještě horší. Nemohla jsem jíst, i kdybych chtěla, protože jsem do pusy strčila sotva brčko, proto se do mě snažili dostat alespoň strašně nechutné nutridrinky.

Bylo to nejtěžší období. Naštěstí jsem to zvládla a překonala. Jsem za to vděčná hlavně mamince a oddělení 21B. Protože jsem ještě před tím vším spadla do vyššího rizika, měla jsem navíc šest lumbálek. Lumbálka je odběr mozkomíšního moku, který nahradí chemoterapii. Potom jsem, až tohle skončilo, šla na vyndání centrálního katetru, po kterém mi zůstaly dvě menší jizvy. A za rok následovala poslední kostní dřev, takzvaná výstupní. Takže momentálně už nejsem ani v udržovací léčbě.

Teď už si ale nehraji s panenkami a beru život tak trochu za jiný konec. SNAD UŽ BUDU JEN ŠŤASTNÁ A HLAVNĚ ZDRAVÁ...

Veronika Brožková

ZŠ a MŠ Krouna

Vysněný princ

*Když na bujném oři
přijíždíš mi vstříc,
srdce láskou hoří,
ty rozjasníš mou líc.*

*Jak podáváš mi vonných růží,
jsou čerstvě natrhané,
dojetím se mi hrdlo úží
a duše láskou plane.*

*Ty jsi pro mne světlo věčné.
Ty jsi moje zlato!
Miluji tě nekonečně...
Co ty říkáš na to?*

*Však více než tvé krásné líce,
ty můj milý princí,
vábí mne tvá prkenice,
co je plná mincí.*

Diana Stará

ZŠ Pardubice Staňkova ul.

Rozpory duše

Proč jsem to udělal?
Moh jsem mít královnu,
vzal jsem si chorou myš...
Mládí mi nevrátí, dávno je pryč...

Ale miloval jsem ji, pravda...
A královna má srdce zkažené...
Jen s myši vzpomínky mám blažené...
Co myš, jiná mi nedala,
královna jen pro sebe oči měla
-slepice!

I když hezká byla, hezčí než-li myš...
A nejspíš o mě chvíli stála
-o mě!

Však pláči na špatném hrobě,
já zaslíbil se, myši, jenom tobě...

Já vzdal se svobody, mládí,
svými penězi hledal tvé zdraví...
Rok s rokem jsi jako barva na zdech bledla
a jako růže po letech mi zvadla...

Já věnoval ti nejlepší života léta
a viděl z okna sotva kousek světa...

Však opustit jsem tě nemohl
-proč? Ze soucitu?!
A v pozadí snad láska
-nejzvláštnější pocit z pocitů...

Co snídání jsme spolu snědli...
Kolikrát ze dna se zvedli...
Kolik sladkých slov, společných koupelí...
Kolik chvil my spolu prožili
-ted' pustina!

Jen nechalas mi vzkaž a odešla,
bys cestu zpátky nikdy nenašla...
Zbyl mi jen na posteli vyležený důlek
a v srdci díra jak od kulek...

Však život smysl přece má,
ještě něco jsi mi nechala... –
To semínko co jednou vzroste v květ...

Snad nezvadne mi, já ji nenechám
a po sobě na světě světu růži zanechám...

Zuzana Kopecská

ZŠ Trutnov, V Domcích

Naše Úpa

*Voda se vlní
i tiše odpočívá,
své proudy pak zvíří
jako ptačí chmýří.
Ráda mi něžně šeptá
i ochotně naslouchá.*

*Hvězdy v ní koupou svůj zrak
i hrdlo v ní svlaží pták,
Splav se s řekou objímá,
řeka mu něžně šepotá
a mě jejich píseň dojíká.*

*Žába, ta tu tiše bloumá,
vlnka její mimiku zkoumá.
Mlok si rychle hledá skryš,
aby jej v řece nenašlo nic.
Slunce v ní odráží zář
i vážka hledí na svou tvář.*

*Ach Úpo, jak jsi líbezná,
to říká každý,
kdo tě zná.*

Kamila Šmídová

ZŠ a MŠ Mšené – lázně, Školní ul.

POSLEDNÍ VLČÍ PÍSEŇ

*Zasněžená krajina tiše pje píseň,
však v jejím nitru je cítit tíseň.
Smuteční zpěv se rozléhá krajem
a krvavé stopy, jež zamrzají chladem.*

*Hlas, co oznamuje smrt
ozývá se z lesů,
vyhublý jak chrt
a vytí plné stesku.*

*Šedá srst získává rudý nádech
kolem střelné rány na jeho zádech.
Již nemá cenu prchat, dochází síly.
A lovec ho jistě najde za malou chvíli.*

*Výstřel jak štěkot psa ozval se v dáli,
když zasáhl vlka u bílé skály.
Vlk padl na zem v smrtelné křeči
jako by byl proboden tisíce meči.*

*Zasněžená krajina tiše pje píseň,
po té vší bolesti však zůstal jenom zlý sen.*

Karoline Altmanová

ZŠ Vysoké nad Jizerou

Je tu někdo přítel?

Taková stará police a na ní od sluníčka vybělený papír. Původně do modra. Že na něm kvetly kopretiny, to už skoro není znát. Snad támhle vzadu pod talířem, protože tam se paprsků moc nedostalo. A na takovém skromném koberci tiše dřímá staré porcelánové nádobí. Jako by se nechumelilo.

Šest šálků na chladné dlani talířků na dortík - ty jsou jen když se něco slaví, pozor! Pak pět talířků, co jsou trochu větší. Vlastně necelých pět, protože jeden, ten úplně dole, má natlučený kraj. Vypadá to, jako by si do něj někdo kousnul.

Babička vždycky říkala: "To si kousnul čas, holčičko," a tahala mě za culík. "A kde je ten šestý, babí?" ptávala jsem se, protože všeho je tu šest. "No, ten rozkousal tenkrát děda," mávne babička ustaranou dlani a směje se. "A byl bit?" kutálím modře očima, protože chápu, že ho děda rozbil. "Jak to žito!" posune si babička brýle na nose a já jí to skoro věřím.

Také tu bydlí šest talířů na polévku a nechybí ani talíře na hlavní chod. A mísa na omáčku. Každý kousek tu má své místo a nikdo se s nikým nehádá, jestli třeba zezadu špatně vidí ven, nebo naopak ten vpředu že má závratě, stát takhle na kraji.

Babička o tom nemá ani tušení, ale já vím, co se tu děje, když se nikdo nedívá. Víím to, protože já se dívám, ale tajně. To vždycky dělám zvuky, jako že odcháším, nelením cva knout klikou pro dokonalý dojem a pak se tiše připlížím zpátky. Po-ma-lič-ku si zalezu za houpací křeslo a vyčkávám...

A pak se to stane. "Áááách, to mě loupe v oušku," protáhne se líně hrneček. "Povídejte mi chvíli o tom, madam," zamručí hrneček soused. "Kolikátého je dnes?" zajímá ukousnutý talířek. "Už to bude! Už se to blíží! Máme začátek března!" culí se mísa na omáčku. "Co co co? Jak že? Co to?" rozhlíží se zmateně hluboký talíř.

"No přeci narozeniny! Desátého! Pamatuješ?" roztančil se další čajový šálek. "No ovšem! Jak jsem mohl zapomenout?" chytil se za pusu talíř. "Copak asi ponese dobrého?"

"Kdo ví?" mne si bradu poklice od mísy.

Hépcííík! Ach ne! Zrovna teď! A jsem prozrazená! "Co to bylo?" zašuměly překvapeně talíře na hlavní chod. "To nic, to asi prach pošimral Lauru v nosíku," konejšivě vysvětluje hrneček. Sedím, ani nedutám. Opravdu řekl mé jméno?

"Jo jo, Laurin nosánek, to je pěkný zvědavec!" směje se mísa na omáčku. "Náhodou, zvědavec možná ano, ale co toho také ví!" zvedne významně ouško hrneček soused.

Sedím a ani nedýchám, natož abych dutala! Co teď? Mám něco říct? Přiznat se, že tu opravdu sedím a poslouchám? No ale co potom? No, co potom... co by asi bylo potom? Co mi tak může udělat porcelánový hrneček? Potichu se zachichotám. "Moc se tam nesměj a pojď se nám ukázat, copatá Lauro," slyším talíř na polévku.

"Já?" pípnu nesměle já. "Né, ta druhá Laura, ta vedle tebe," zasměje se nakousnutý talíř. Jako správný blázen se ohlédnu. Dostal mě. Tak jo. Tak se zvednu a s rameny ve střehu pomalíčku přistoupím k proskleným dveřím příborníku.

"Jak ty jsi vyrostla," vydechne poklice od mísy. Zalíbeně si mne prohlížela a culila se.

“No jo, naše malá Laura už není malá,” pobrukuje talíř na polévku. “A jak je hezká!” lichotí mi hrneček.

Usměju se nad jejich nadšením, protože já to vidím trochu jinak, ale je to od nich milé.

“Už máš nějakého chlapce?” ptá se mísa na omáčku. A je to tady, prolitne mi hlavou.

“A když řeknu, že nemám... tak se budete divit a možná i smát?” zjišťuji opatrně. V příborníku to zašumělo překvapením.

“Jak... jsi na tohle... přišla?” koptá potichu talířek na dortík. “Protože se mě na to ptají všichni. A když řeknu, že ne, tak se mnou za pár dní nikdo nekamarádí,” křčím rameny. “Ou ou, takhle jsem to vůbec nemyslela,” klopí smutně porcelánovou tvář mísa. “No jistě, takhle jsme to vůbec nemysleli,” ujišťuje mě hrneček. “To se jen tak říká, jako aby slečna věděla, že už je slečna a že se těšíme jejímu půvabu a zčervenaly jí tvářičky...”

“Aha,” pohodím ofinou. “Tak to se z toho stal dost divný označovací způsob. Dneska se někdo zeptá ‘MÁŠ KLUKA? A když řeknete NE, tak jste k smíchu. A hned vidíte další záda...’ “Nééééé,” vydechli sborově obyvatelé starých polic a bylo znát, že je to upřímně ranilo. Chvilí bylo ponuré ticho. Skoro jsem se styděla, že jsem je uvedla do rozpaků.

Proto se snažím situaci odlehčit: “Ale to je dneska normální, už jsem si zvykla,” a usměju se. Moc mi to asi nejde, protože talíř na polévku se ohradil: “No tak to ale přeci není vůbec normální! Přijde vám snad v pořádku vybírat si kamarády podle toho, jestli s někým chodí?” “Óóó, to vůbec ne!” nesouhlasí zbytek nádobí jako jeden muž.

“Kéž by!” sepnu ruce a obrátím oči k pomyslnému nebi. “A to není všechno! Víte, co je ještě důležité?” nakloním se k příborníku a důležitě se teď cítím já. “Nééééé?” vydechnou zase všichni. “Co máte na sobě a jestli si malujete řasy! Jaké mají rodiče auto, kolik dostanete kapesné a telefon! Musíte mít drahý telefon!” vztyčím vítězně ukazováček, protože vidím, že teď jsem je dostala zase já.

Hrobové ticho. A spousta porcelánových úst dokorán. Nevzmohli se na jediné slovo! A to jen utvrdilo můj dojem: tento přístup je strašný!

Když už jsme dost dlouho mlčeli a významně na sebe koukali, ozval se někde vzadu tichý hlásek: “A co duše???” “No ano, ano, správně, co duše?” přitakávali postupně další. A já mávla jen rukou: “Duši nikdo nevidí. Přestala být důležitá.”

A to už jsem asi přehnala. Plakat začala poklička od mísy na omáčku a jako poslední se rozplakal nakousnutý talířek. Přesně takhle to brečí ve mě, když si připadám úplně zbytečná. Nemám totiž klučka, protože je mi teprve 14. Neoblékám se podle poslední módy, auto máme z doby ledové, kapesné jak kdy, ale nestěžuju si a telefon mám po starší sestře. Tak si alespoň maluju řasy. Očividně to ale nestačí.

Díky ostatním “nedostatkům” si se mnou asi nikdo nemá o čem povídat, takže kamarádky napočítám na prstech jedné ruky. A to ještě většinou jen na chvíli, než se nachomýtně nějaká jiná Laura, která má ale klučka a luxusní bundu třeba.

Když se to vezme kolem a kolem, můžete mít srdce na dlani a váš smysl pro humor může lámat bránice jako ledoborec. Může na vás být spolehnutí a vlastnosti vrby - jako že tajemství je pro vás svaté - můžou hory přenášet a k čemu je to dobré? Využít a pošlapat. Jak moderní!

Jako by mi ty starožitné kousky četly myšlenky. “To je ale smutné,” popotáhnul mělký talíř. “A skoro k nevíře,” dodala mísa. “Tím nechceme říct, že ti nevěříme!” chvátal mě ujistit ukousnutý talířek. Já vím. Cítím jejich opravdovou účast.

“Můžu se na něco zeptat?” pípnu nesměle. “Jak dlouho tu spolu takhle... sedíte?” V policích to vyvolalo rozruch. Všichni šeptem počítali. Matematický mistr hluboký talíř to spočítal jako první: “Jsme starožitnost. Pamatujeme toho... moc! Tóóólikery vánoce! A teď už budou v březnu další TAMTY narozeniny! Tak to znamená, že už to bude... 130 let!”

“Páni! Sto třicet?!” žasnu. Ale protože mě ty porcelánové věcičky opravdu zajímají a TAMTY narozeniny už zmiňují podruhé, neodolám a vyzvídám: “Co je to za narozeniny?” “No naše přeci!” tleskají všichni. “Vaše?!” padá mi brada.

“No ano! Každý rok na nás babička servíruje samé dobroty v den, kdy nás s dědečkem dostali svatebním darem. To jsou naše narozeniny. Slavíme! Jsme krásní a stále ve formě!” pyšně dme hrud’ ten malíčkový šálek uprostřed.

No to je nádhera... Úplně mi tím vyrazili dech! Ale abych nezapomněla, proč se ptám: “A to tu spolu vydržíte v klidu, míru a nehádáte se?” “Kdepak. Jeden bez druhého by jsme nebyli nic. Zažili jsme už tolik legrace a dobrodružství! Den co den si máme o čem vyprávět, plánujeme, děláme si naschvály, strašíme se – ale jen v legraci, aby nebyla nuda!” dychtivě vysvětluje talíř na polévku.

Sto třicet let! A my jsme spolu ve třídě deset měsíců a problém je už po pár týdnech. Střídavě oblačno, jako na horské dráze, jednou dole a jednou nahore, nebo jak se tomu ještě tak říká... Sto třicet let! No to mě podrž...

“Vydrž, Lauro! Nevzdávej své představy o tom, jak má vypadat přítel! Neslevuj a nekřesej tam, kde vůbec nechceš být! Jednou to přijde. Tvoje srdce volá: ‘JE TADY NĚKDO PŘÍTEL?’ A jednou se ozve to vysněné ‘JÁ’ a bude to on, věř si!” promlouvá ke mě něžně ukousnutý talířek, a ten panečku něco o boji musí vědět!

A řekl: “Věř SI!” Neřekl “věř MI!” A v tom je velká síla, vážení! No jasně! Věřit sama sobě, v tom je to kouzlo! Nepotřebuju přeci být nutně jako ostatní, potřebuju být svá! A najde si mě ten, kdo bude mít stejné hodnoty! No ano! Díky Bohu za porcelán...

“Dobré ráno, vstáváme,” slyším za sebou. “Věřím ti!” vystřelilo ze mě. “No to mi věř, protože už je šest hodin,” směje se maminka. Kde je příborník? Jak to, že jsem v posteli?

Ale jedno je jisté: sto třicet let! A je mi úplně jedno, že se mi to jenom zdálo! To moudré nádobí přeci muselo najít nějaký způsob, jak mi tu mou duši pohladit...

Karolína Patočková

ZŠ Choltice

KNIHKA

Jsem strašidelná i plná štěstí. Jsou ve mně ukryta tajemství, zkušenosti a moudrost celých národů. Jsem kniha. Nejlepší přítel i nebezpečná zbraň. Rozpláču tě, rozesměju. Budu tě napínat, dojímat, strašit, budeš nade mnou přemýšlet a hloubat. Ve vědění je moc, řekl jednou někdo. A já jsem plná vědomostí.

Nepočítám čas, ale už je to dlouho, co jsem byla vydána. Tehdy nová, nepoškozená, s pevnými deskami, zářivě čistými a nezohýbanými stránkami. Ted' jsem špinavá, slepovaná, počmáraná. Stará. Ale zato moudřejší. Viděla jsem mnoho věcí, slyšela už moc příběhů. Nikdo se nebojí svěřit se knize. Sloužila jsem jako deník, pohádková knížka pro děti, román pro dospělé. Jednu dobu výhradně jako těžítka. Putovala jsem od majitele k majiteli, z knihovny do knihovny, z ruky do ruky. Prožila jsem tolik životů, jsem silná, něžná, moudrá, naivní, slepá, krutá. Jsem jako sám život. Jsem úžasná. JSEM KNIHA.

To je moje minulost. Ted' však ležím na polici, zaprášená, opomenutá. Den za dnem se musím dívat na tu bedýnku, která je na druhé straně pokoje. Počítač.

Člověk hned, jak přijde domů, usedá ke stolu. Ale ne, aby si přečetl knížku. Už ho nezajímá můj obsah, příběh a moudrost. Už nechce otáčet zažloutlé stránky, zadržovat dech napětím při čtení mých listů. Raději si sedne k počítači. KOUZLO ZMIZELO.

Nikola Nyklová

ZŠ a MŠ Ostrava – Bělský les, ul. B Dvorského

Druhý život

Běžel jsem dlouhou chodbou školy. Blikající světla na stropu mě přinutila zrychlit. Nohy se mi ze strachu potácely. V tu chvíli se mi z koutku oka vyronila první slza. V hlavě mi pořád zněl ten jejich příšerný smích. Do očí mě stále dráždily poškozené zářivky. Vrazil jsem do nejbližších dveří a schoval se tam. Po nějaké době mi došlo, že jsem na chlapeckých toaletách. Opřel jsem se o špinavou stěnu a fňukal. Studené slzy mi stékaly po tváři. Schoval jsem svůj obličej do dlaní a pomalu klesal až na zem. Nakonec se mi nohy podlomily a já skončil na ledové podlaze. Svěsil jsem hlavu a plakal ještě víc. „Proč?! Proč mi to musí pořád dělat?!“ mluvil jsem ze smutku a vzteku sám se sebou. „Jsem snad od ostatních nějak odlišný?!“ měl jsem dost toho, jak si ze mě každý utahuje. Zarazil jsem se. V tmavé místnosti zářilo jen malé světélko z chodby přes klíčovou dírkou. V tom se však nepřetržitě míhaly něčí stíny. Přestal jsem plakat a upřel zrak na ty stíny. V tom tichu jsem ale uslyšel i něčí hlasy. Byli to oni, mí noví škodolibí spolužáci. Pozorovali mě skrz klíčovou dírkou a povídali si o mně. Dle hlasů jsem usoudil, že je tam snad celá třída. Slyšel jsem ten jejich protivný smích a hnusná slova, co patřila mně. Znovu jsem se rozbrečel a zaryl své nehty do vlhké stěny. Kousek omítky se oddělil od zdi a zůstal mi za nehty. Když spolužáci zaslechli mé vzlyky, znovu se hlasitě rozřehtali. „Sklopněte. Sklopněte. Sklopněte...“ opakoval jsem tiše. „Sklopněte už!“ zaječel jsem. Byl jsem tolik vzteklý. Snažil jsem se uklidnit, ale vztek byl silnější než já.

Najednou mě překvapilo zvonění, které volalo žáky zpátky do lavic. Setřel jsem si slzy z tváře, postavil se a přešel přes místnost. Opřel jsem se rukama o umyvadlo a zíral na sebe do fľekatého zrcadla. Čekal jsem, než mé oči i tváře přestanou být rudé. Prohlížel jsem si své krátké černé vlasy, kolem obličeje sestříhané tak, že zakrývaly mé pravé oko. Bílou pleť a tenké světlé rty. Nejvíce jsem se však soustředil na své levé oko, které však nemělo žádnou přirozenou barvu. Proto se mě zřejmě všichni tak báli a posmívali se mi. Duhovka v mém oku byla temně černá a tak splývala s mou panenkou. Nikdo se mi nechtěl dívat do očí. Rval jsem se za vlasy a zatnul zuby. Tolik jsem se nenáviděl. Proč jsem jiný než ostatní a přitom se ničím neliším. Kdybych umřel, byli by všichni šťastnější. Celá má mysl se stále točila jen kolem mého jediného přání. A to smazání z tohoto světa. Do dlaní jsem nabral studenou vodu z tekoucího vodovodního kohoutku. Opláchnul jsem si s ní obličej a zhluboka se nadechl. Uvědomil jsem si, že hlasy utichly. Všichni už byli ve třídě. Opatrně jsem otevřel dveře a kontroloval okolí. Chodba byla prázdná. Vykroutil jsem tedy a spěchal na hodinu.

Když jsem vešel do třídy, učitelka tam ještě nebyla. Proto měli ti pubertáci čas na vyluzování neuvěřitelného křaválu. Nenápadně jsem se plížil ke svému místu v poslední lavici.

„Hele! Náš křetén už je zpátky!“ zařval jeden kluk přes celou třídu. „Tak co, vyplakal ses?“ řekl znovu posměvačně s křivým úšklebkem. Všichni na mě civěli a smáli se mi. Hlavu jsem si položil na lavici a zakryl si ji rukama. Měl jsem všech plné zuby. „Jak.. Jak se opovažujete...“ pomalu jsem se odhodlával k jedné jediné větě. Spolužáci se rozesmáli ještě víc. Třísknul jsem pěstmi do lavice a postavil se. „Držte už huby! Takhle se chováte ke všem, kteří jsou tu první den?!“ má slova je všechny zarazila. Najednou ztichli. Dívali se tázavě jeden na druhého. Po chvíli se znovu dívoce rozřehtali. Přistoupila ke mně jedna z dívek. Zřejmě považována za královnu třídy, aspoň to o ní vypovídal její vzhled. Bílá krátká sukňe, růžové tílko a spousta náramků na ruce. Dlouhé blond vlasy jí padaly až na ramena. Ruce v bok naznačovaly její namyšlený postoj. „Ne, zlato. Chováme se tak jen k tomu, kdo vypadá tak čudně jako

ty!" mrkla a ukázala na mě prstem. Po chvíli se k ní přidal nějaký kluk, vzhledově vypadal jako rváč. „Přesně, Karen," řekl a chytl holku za bok. „My totiž černou magii nepropagujujeme, takže táhni tam, odkud si přišel," řekl namyšleně a věnoval Karen nechutný francouzský polibek. „Co tak čumíš?! Řek jsem, abys vypad, ne?!" kluk vypadal čím dál zuřivější. Vykyročil přímo ke mně a vší silou do mě zdúchnul. Třísknul jsem se hlavou o roh lavice a dopadl na zem. Žádnou bolest jsem však necítil. Zůstal jsem beze slova sedět na podlaze.

„Ty idiote, chceš mít snad problém?" křičela Karen po svém klukovi. Všichni žáci byli zticha a sledovali mě. Pak si najednou začali něco šeptat. „Jak... Jak to, že nekřváčí?" ptalo se nějaké děvče ostatních. „Je to určitě démon," ozvalo se odněkud šeptem. Všichni ode mě odstoupili aspoň jeden krok. Mlčky mě kontrolovali a občas něco zašeptali. „Vypadni odsud... Vypadni!" řval kluk co mě udeřil. Nereagoval jsem. Stále jsem seděl na zemi se svěšenou hlavou. Co to se mnou je? Jak to, že mě ta rána nebolela. Někteří by měli i otřes mozku. Proč se to tedy nestalo mně. Proč?!

Konečně jsem se odhodlal postavit se zpátky na nohy. Zvednul jsem hlavu a přešel pohledem po třídě. Jakmile jsem se podíval na jednoho z žáků, každý odvrátil obličej jinam. Nikdo z nich se mi nechtěl podívat do tváře, kvůli mému neobyčejně temnému vzhledu. „Vypadni z téhle školy, demone!" zakřičel kluk a znovu mě udeřil. Tentokrát však pěstí do tváře. Jeho síla mě srazila na zem, ale žádné následky to na mé tělo nemělo. Jeho slova mě ranila mnohem víc. Po tváři mi stékla slza. Podíval jsem se tomu chlapci do očí. Zatnul jsem zuby i pěsti. Věděl jsem, že mám dostatek síly na to urazit mu hlavu. Chystal jsem se zvednout ruku a ukázat mu, co ve mně je. Ale neudělal jsem to. Nechtěl jsem. Hnusilo se mi být jako on a ostatní. „Zmlkni," zašeptal jsem a snažil se uklidnit.

„Co prosím?!" má slova rváče ještě víc rozzuřila. Kluk se napřáhoval a já se automaticky schoulil na zemi a rukama si zakryl hlavu. Začal mě kopat do břicha svými sportovními teniskami. Zavřel jsem oči a myslel na něco jiného. S mým tělem narázy trásky, ale nebolelo to.

„Chcípni! Chcípni! Chcípni!" kopal do mě čím dál víc, ale jeho vzteku to stále neulevilo. Ostatní na mě jen civěli s povýšeným výrazem. Jediný, kdo se nedíval a nepovzbuzoval rváče, byl světlovlasý kluk sedící v první lavici. Jen tam tak seděl a hrál si s mobilem.

„No tak, proč se mi nedíváš do očí?! Ty bastarde!" stále mě něčím urážel, ale já na to neodpovídal. Kopl mě do tváře. Hmatem jsem zkontroloval své zuby.

V tu chvíli vešla do třídy učitelka. „Omlouvám se, že jsem se zpozdila. Slyšela jsem, že máme nového -," přešla pohledem po místnosti a uviděla hlouček dětí uprostřed třídy. Skoro nikdo si ani nevšiml, že je tady. Kráčela k té skupině žáků a pochopila, proč tam všichni stojí. Uviděla mé schoulené tělo na podlaze a kluka, co do mě stále tloukl. Učitelka se zhrozila, vypadalo to, že takový stupeň šikany ještě neviděla. Rozhodla se zasáhnout. Prodrala se tedy mezi dětmi a zastavila se přímo nade mnou a rváčem. Všichni ostatní ztichli. Stará učitelka si hlasitě odkašlala svým chraplavým hlasem. Kluk do mě přestal kopat a pomalu otočil hlavu. „Dobrý den," řekl se studem.

„Dobrý?" opakovala učitelka a dala mu pohlavaek. „Auu!" zařval a mnul si rukou krk. „A víš, jak to muselo bolet tvého spolužáka?! Mazej k řediteli!" učitelčin hlas se ozýval tichou místností. Chlapec se pomalu odbelhal ke dveřím a odešel. Zatímco já jsem stále ležel na zemi a klepal se. Snažil jsem se vyhnat z hlavy ta hnusná srdceryvná slova, kterými mně nazýval.

„Chlapče, jsi v pořádku?" zeptala se starostlivě učitelka a pomohla mi vstát. „J...Já..." nevěděl jsem, co mám říct. Fyzicky mi neublížil, ale duši jsem měl ztrápenou. „Jsem v pořádku," usmál jsem se na ni. „Co...Cože? Vždyť tě málem utloukl k smrti!" učitelka mi nerozuměla. Ano, zmlátil mě, ale tělo mě nebolelo. „Jo, ale jsem živý," snažil jsem se být milý, ale v srdci jsem měl jen bolest. Učitelka si mě změřila pohledem a nadechla se. „No, dobře. Ale stejně se připrav na to, že navštívím rodiče," stále si mě podezřívavě prohlížela. Vzala mě za bradu a kontrolovala mi obličej. Kroutila hlavou nad každou modřinou a pak zvedla zrak a pohlédla mi do očí. Okamžitě mně pustila a rychle ustoupila dva kroky zpátky. Díval jsem se jí do jejích vyděšených očí. Jenže ona rychle odvrátila pohled. Sklopil jsem zrak a

smutně koukal do prázdna. Nechtěla se mi podívat do očí, byly až příliš děsivé. Nikdo kromě rodičů se mi v životě nepodíval zpříma do tváře.

„Pro... Promiň, chlapče. Omlouvám se, jen tvé oči... překvapily mě,“ vylouvala se učitelka. Ostatní žáci na mě jen tiše vyděšeně koukali společně s ní.

„Tak děti, co si myslíte? Že máte volnou hodinu? Takže běžte na místa a na těch deset minut si otevřete učebnice češtiny,“ řekla najednou a odkrácela k sešle tabuli. Posunula si brýle na nose a znovu se na mě zadívala. „Počkat, ani neznám jméno našeho nového žáka,“ pousmála se a vyzvala mě ke slovu. Nervózně jsem se zvedl ze židle. Všichni se na mě otočili a čekali, co řeknu. Zhluboka jsem se nadechl a otevřel pusu. „Jmenuju se Kris Daner. Rodiče se sem přestěhovali kvůli práci, takže sem od tohohle školního roku budu chodit.“ Byl jsem rád, že to mám za sebou. Sledoval jsem ty jejich úšklebky a slyšel posměvačná slova. Naštěstí jsem seděl v lavici sám, takže jsem se vyhnul zbytečným hádkám.

Učitelka vzala do ruky křídlo a začala na tabuli něco čmárat. Otevřela pusu a začala ve výkladu.

Měl jsem radost, že jsem se prokousal první hodinou, ale teď jich bylo přede mnou dalších pět. Nachystal jsem si věci a rychlým krokem odkrácel na chodbu. Sednul jsem si na lavičku a snažil se být neviditelný.

Neuplynula ani minuta a už ke mně přilezla jedna z děvčat. „Můžu si přisednout?“

„Jsem démon, zapomělas?“ řekl jsem bez jakéhokoli výrazu ve tváři. Tmavovlasá dívka jen pokrčila rameny a sedla si vedle mě. Chvilí tam jen tak mlčky seděla a kopala nohama. Všiml jsem si, že drží v ruce jakýsi pytlík s bombóny. Strčila do něj ruku a bombón si hodila do pusy. „Kris, že? Tak Krisi, nechceš?“ zeptala se mě svým sladkým hláskem a naklonila ke mně pytlík s bombóny. Usmál jsem se na ni a vzal si taky jeden. Chvilí jsem ho jen tak válel v puse, ale pak jsem si něčeho všiml. Když jsem bombón zbavil sladkého obalu, vnitřek byl neobyčejně tvrdý. Snažil jsem se ho vyplivnout, ale ta tvrdá věc se mi dostávala hlouběji a hlouběji do krku. Nemohl jsem dýchat. Snažil jsem se to vykašlat, ale marně. Zvednul jsem se z lavičky a opřel se rukama o stěnu. Ta věc mě začala dusit. Sladká dívenka mě jen pobaveně pozorovala a usmívala se. Když spolužáci uslyšeli mé hlasité kašláni, tak vyběhli ze třídy. Postavili se kolem mě a smáli se. Můj obličej začal rudnout. Čekal jsem na svůj konec. Najednou se prodral hloučkem onen světlavý chlapec a běžel přímo ke mně. Zastavil se přede mnou a prohlížel si mě. Napřáhl se a praštil mě dlaní do zad a zároveň mi zmáčknul krk. Z úst mi vyletěl ulepený kámen. Svalil jsem se na zem a hleděl na věc, která mě málem připravila o život. Stále jsem nemohl popadnout dech. Spolužáci zklamaně a naštvane odešli zpátky do své třídy.

Ale já jsem tam jen ležel a sledoval toho chlapce. „Dě... Děkuju ti,“ zašeptal jsem upřímně. „Jo.“ Kluk se na mě jen podíval a odešel.

Michaela Moravcová

ZŠ Město Albrechtice, ul. Opavická

Psí oblečky

Téma psí oblečky jsem mě oslovilo ve chvíli, když jsem na internetu našla kolekci zimních oblečků pro pejsky. Po otevření internetové stránky jsem byla překvapena z toho, co jsou majitelé ochotni obléknout svým psím mazlíčkům, aby je ochránili před mrazivým počasím. Psí oblečky jsou čím dál víc v kurzu a jejich nabídka je opravdu pestrá. Obchodníci nabízejí mini bundičky, vestičky, svetýrky nebo overaly různých tvarů a barev. Když se řeknou psí oblečky, tak se vsadím, že si většina z vás představí malou čivavu v roztomilé sukýnce. Ale ta stejná sukýnka ve větší velikosti vypadá na bernardýnovi opravdu legračně. Copak si majitelé pejsků neuvědomují, že mohou způsobit svým mazlíčkům velké psychické potíže?

Představte si dogu s průkazem původu ve svetříku se sněhovou vločkou. To mi nikdo nenamluví, že pes je uchvácen svým módním doplňkem. Myslím si, že ve chvíli, kdy se onen nebohý pes uvidí v zrcadle, potřebuje odbornou pomoc psychiatra. Majitelé mohou být rádi, že pejsci nemohou mluvit, protože by si asi vyslechli nejedno nelibé slovíčko.

Zrovna minulý týden jsem na cestě viděla přejetého jezevčíka a (světe div se) měl na sobě červený svetřík. V ten moment mě napadlo, zda svůj život neukončil dobrovolně poté, co ho do toho svetříku navlékli.

Jen čekám, kdy psí botičky, které se na trhu již také objevily, získají na popularitě a my budeme potkávat pejsky v kozačkách, sněhulích nebo v balerínách. V dnešní době jsou psi často vnímáni jako členové rodiny, ale čeho je moc, toho je příliš. UVědomte si, že i bez oblečků mají psi psí život.

Ly Nguyenová

Račovník, Gymnázium Z. Wintra, nám. J. Žižky 181

Život mezi dvěma sestrami

Se svou pozicí narození jsem hodně spokojená. Nejspíš je to proto, že jsem z asijské rodiny. V českých rodinách bývá, že prostřední potomek usiluje o pozornost svých rodičů. Ale u nás doma jsem více respektovaná než moje starší sestra Lucka. Aspoň mně to tak přijde. Mám více volnosti a rodiče na mě spoléhají. Na starší sestru radši moc ne. Nejspíš proto, že je líná a na její věk se moc dobře nechová. Ale neříkejte jí, že jsem to o ní psala já. Ještě by mi něco udělala. . .

V naší rodině zastupuji roli kuchařky, chůvy a uklízečky. Starší sestra má roli povaleče u televize a ta mladší největšího agresora v rodině. Nejspíš to má po nás. Když zrovna mám čas, hlídám mladší sestru Naty. Občas mě to pěkně štve, ale na druhou stranu ji učím sebeobranu proti starší Lucce. Třeba kousání, štípání nebo kopání. Vám to možná zní surově, ale takoví už jsou prostě Asiati. Naučila jsem jí to proto, aby netrpěla jako já, když jsme byly s Luckou malé.

S Luckou jsme se pořád hádaly. Z jednoho pokoje do druhého jsme po sobě házely věci. Občas došlo i k větším hádkám, k fackování a trhání vlasů. Potom se sestra pomstila. Hrály jsme na slepou bábu, a jak jsem byla naivní, poslouchala jsem její pokyny, kam mám jít. Samozřejmě jsem to plnou perdou narazila do špičatého výstupku zdi, a pak jsem měla díru uprostřed čela. Proto je teď asi tak velké. Lucka mi občas říká, že mi z té díry musela vytéct všechna moje chytrost a poslušnost. Já jí to nemám za zlé. Byla jsem hodně zlobivá. Jedla jsem hlínu, cucala hřebíky, patlala čokoládu po koberci a olizovala šneky. Jednou jsem dostala výprask od mámy, protože zjistila, že plivu Martánky za postel. Dala mi na zadek, já jsem se rozbrečela a počůrala jsem se na boty v předsíni.

Teď, když už jsem velká, tak vím, jak to muselo být pro mámu těžké mě hlídat. Hodně jí pomáhám s vařením a uklízením. Jsem uznávaná jako nejlepší člověk, co umí dobře uvařit rýži v rodině. Uvařit rýži není tak lehké. I babička, která ji vaří už přes 55 let ji občas zkaží. Vám se to zdá divné, že takhle mluvím o vaření rýže, ale jak už jsem říkala, prostě Asiati.

Rozhodně mám ráda celou svou rodinu. Nikdy bych ji za nic nevyměnila. Občas se mi nelíbí, kolikrát jsem se narodila, ale takový už je život. Osudu se nevyhnete a život nikdy není fér. Proto si uvědomte, kdo pro vás co znamená předtím, než ho ztratíte. Milujte z celého srdce a užívejte dne carpe diem. . .

Andrea Křiklavová

ZŠ Chrast

A bylo ticho

Terras stál na kopci a v záři zapadajícího slunce zíral na protější konec rozsáhlého údolí. Nikoho neviděl, ale cítil, že tam někde na druhé straně je člověk s podobným záměrem, jaký měl on sám. Ozvaly se bubny a odněkud zazněl zvuk troubícího rohu. Muž se ohlédl za sebe a spatřil obrovskou armádu, pochodující za ním jako za velitelem. Byly to jeho bubny, které otřásaly krajinou a jeho roh, který pročísl okolní vzduch.

Byl oblečen do bílého pláště, pod ním zvláštní brnění ukované přímo pro tuto událost. Na hlavě přilbu, protaženou dozadu s mistrně vytvarovanými křídly z bílého kovu. Helma symbolizovala dravého ptáka. U pasu se mu v tempu jeho kroků pohupoval meč.

Svůj zrak opět upřel na druhou stranu údolí, kde se už rýsovala jakási postava. Dobře věděl, kdo to je a hluboko uvnitř sebe se té osoby bál. Jenže nebyl čas se nechat pohltit strachem. Pohlédl k obloze a uviděl, jak se k nim blíží nějaké létající potvory.

„Nepřítel se k nám blíží vzduchem! Lučištníci, na můj povel, pal!“ zavelel.

V tu chvíli se k nebi vznesly tisíce šípů, které svištěly vzduchem, aby se na konci své cesty zabodly do masa nepřítele. Létající stvoření se snažily vyhnout se smrtící sprše, ale šípů bylo tolik, že neměly šanci se před nimi nikam skrýt. Bestie popadaly k zemi. Pár jich přežilo a s potrhanými křídly a několika zraněními se snažily splnit úkol, který jim byl zadán. Jenže obloha znovu zčernala pod salvou šípů a veškerý útok ze vzduchu byl zlikvidován.

„Tohle byla jen zkouška!“ obrátil se Terras ke svým vojákům. „Boj samotný nebude tak jednoduchý. Märtor má jistě v záloze něco mnohem silnějšího.“

„Pane, myslíte, že máme proti nim naději?“ zeptal se Keshy, kterého si vůdce sám vybral, aby mu stál v bitvě po boku.

„Naděje je vždycky, příteli. Ať u Märtora chystá cokoli, vždy jsme ho porazili.“

„Ano, ale ne po každé to bylo jednoduché.“

„To nebylo nikdy, ale myslím, že dnes nás čeká nejtěžší bitva. Märtor se bez přestání snaží získat naši sílu a jednou provždy se jí zbavit stejně jako nás. Ale já v nás věřím, zvládneme to, jako vždy.“

„Snad máte pravdu.“

Z dálky slyšel bubny a zvuk rohu. Věděl tedy, že jeho nepřítel právě dorazil na místo. Jeho armáda byla mnohem větší, než ta, která proti nim stála, ale i přes to cítil jakési mrazení v zádech. Oni se vždycky ze všeho dostali.

Jeho černo-rudé brnění, které celé připomínalo drač, odráželo sluneční paprsky.

„Vypustte gargoyly!“ zavelel. „Uvidíme, jak si s nima poradí.“

Ve velkých křecích, které s sebou vezli, byly zavřené velké sochy okřídlených potvor. Jakmile se křece otevřely, sochy začaly ožít, sklápávat ze sebe prach a pomocí drápů vyšplhaly na mříže a odtud vzlétly k obloze.

„Pane, tohle nemá cenu, než tam gargoyli doletí, sestřelí je,“ namítl jeden z generálů.

„Máš štěstí, že tě potřebuju, jinak už by se tvoje mrtvola válela v prachu!“ rozeřval se Märtor.

„Omlouvám se, pane.“

„A teď, hněte sebou! Jdeme přece do války!“ rozkázal démon a z hloubi jeho přilby vytryskl rudý plamen.

Nemohl se dočkat, až se střetne s Terrasem. Doby, kdy před ním klečel na kolenu, aby mu vzdal úctu, když nad ním Terras zvítězil, byly pryč. Teď prahl jenom po pomstě a po moci, kterou likvidací vojska na druhé straně získá. V hloubi duše, v posledním drobném kousku svého lidství, se ale Terrase obával a věděl, že to, co dělá je hloupost. Ten pocit byl však natolik drobný, že nedokázal ani trochu narušit nenávisť a Zlo, kterým bylo nakaženo jeho srdce.

Märtor se zastavil na vrcholu údolí a rozhlédl se. Na druhé straně už na ně čekali nepřátelé. Už brzy se střetnou, aby jedna ze stran o sobě mohla prohlásit, že vyhrála. Všichni ale vyčkávali, nikomu se do boje nechtělo a nebylo času. Jistě by se ještě rozmysleli, kdyby věděli, co jejich souboj bude mít za následek.

Oba dva si nebyli moc jisti svým vítězstvím, ale nezbývalo jim, než doufat, i když Märtor si byl určitě jistější. Oba dva byli skvělí válečníci, velice moudří, zběhlí v magii. Ani jeden neměl konkurenta ve svých řadách. Jenže oběma unikla podstatná věc. Nevěděli nic o místní magii, vlastně ani nevěděli, že tohle údolí nějaké má. Zapomněli na to, že zvláštní místa, jakým toto údolí bezesporu bylo, dýchají svým vlastním životem a jsou schopna se pomocí magie, která jim byla dána, schopně bránit. Zapomněli, proč je toto místo zvláštní a samo údolí jim to brzy připomene

Armády již byly na svých místech. Připravené čekaly jen na rozkaz svých vůdců, ale ani jednomu se nechtělo vydat rozkaz k útoku.

„Ifo, strážkyně nebe, sešli mi znamení,“ zašeptal Terras.

Klid narušilo zakrácání. Na obloze se objevila silueta krkavce a na okamžik zastínila slunce. Krkavec zakroužil nad údolím a zamířil směrem k Terrasově armádě. Přeletěl ji a zmizel v dálce.

„Nemůžeme se vrátit. Märtor by nás rozdrtil, kdybychom začali ustupovat.“

V Terrasovi se rozhořela další bitva. Tentokrát mezi jeho vlastními pocity. Nevěděl, jestli má poslechnout bohyni nebo bojovat. Věděl, že ani jedna možnost není lepší, než ta druhá. Rozhodování mu ale ulehčil nepřítel. Když se dala Märtorova armáda do pohybu, Terras zavelel.

„Do útoku!“

Märtor už nemohl dále čekat. Měl přece převahu, neměl se čeho obávat, ale i přesto, že to byl démon, něco mu říkalo, že by toho měl nechat. Jenže jeho touha po moci byla větší, než pocity, kterými démoni tolik opovrhovali.

„Připravte se! Vyjdeme Terrasovi naproti.“

Démonova armáda začala rvát, bušila do svých štítů a brnění.

„Dnes armáda Dobra padne! Nenechte nikoho naživu, nikdo nesmí přežít, aby mohl obnovit rasu Dobra! Čas Zla přichází a s ním i pád Dobra! Terrase nechte mně!“

Do vzduchu vylétly dva pruhy temného kouře, které ve vzduchu zformoval lebký.

Vojsko se rozeběhlo do údolí.

Země se chvěla pod nohama obou armád. Ze dna úvalu prchala zvířata, ptáci vzlétli, aby se porozhlédli po nějakém klidnějším a méně nebezpečném místě. Nahradili je supi a krkavci, kteří vycítili příležitost, jak se nažrat.

Ještě než se armády střetly, mágové z obou stran začali pálit svá kouzla. Celým údolím se rozléhalo burácení a výbuchy. Lučištníci, na rozkaz svých vojevůdců, pálili ze svých luků a nebe zčernalo pod množstvím šípů, které s sebou nesly smrt.

Rachot zesílil ve chvíli, když se srazily první linie vojáků.

Údolí se za okamžik naplnilo krví a mrtvolami, ke kterým se dychtivě slétli supi.

Märtor ihned vyrazil vstříc svému úhlavnímu nepříteli. Teď se rozhodne, jestli se démon zaslouží pomstu nebo jestli Dobro zase jednou zvítězí. Hlavní bylo, že byl připraven se mu postavit. Tasil svůj obouručák, jeho čepel vzplanula. Za běhu v ruce stvořil ohnivou kouli a hodil ji proti svému nepříteli. Ten ji odrazil. Vytvořil další, které se Terras vyhnul. Příteli na sebe nenechala dlouho čekat a tentokrát se Märtorovi málem podařilo zasáhnout svého protivníka. Vyvedl Terrase z rovnováhy právě ve chvíli, kdy si byli nadosah. Démon využil příležitosti a pokusil se Terrase probodnout, ale ten se ráně bleskurychle vyhnul a dal se do protiútoku. Od mečů létaly jiskry, jak se čepele střetávaly.

Složitými útoky se oba snažili zasáhnout soupeře, ale stejně tak, jak byli dobří v útoce, dokázali odvracet úder. V jednu chvíli se jejich meče zaklesly do sebe a Märtor Terrase odkopl. Ten využil vzdálenosti a seslal na démona svazek blesků. Démon ho nedokázal odrazit, vylétl do vzduchu a srazil několik vojáků za sebou. Z Märtora stoupal dým a na břicho měl velkou spáleninu. Démon stvořil temný paprsek, Terras kolem sebe vytvořil namodralý štít. Chvíli se zdálo, že štít odolal, paprsek jím ale prolétl, sice oslabený, ale stále dost silný, aby prorazil Terrasovi hrudní pancíř a pořezal ho na prsou.

Meče se znovu střetly. Ani jeden z nich ale nebyl schopen nepřítele zasáhnout. Pak ale Märtor zaváhal a Terras ho vši silou udeřil jílcem meče do obličej. Démon se zapotácel. Z hledí vytryskla krev. Märtor se rozzuřil, zařval a pustil se do Terrase. Ten měl co dělat, aby úder odrážel. Couval dozadu, pak se sehnul a kouzlem od sebe démona odhodil.

Oba dva seslali ve stejný čas proud energie. Na půli cesty se paprsky srazily a rozlétly se na všechny strany. Ani jeden z nich nehodlal přestat, oba věděli, že pokud by kouzlo zrušili, soupeřův paprsek by je okamžitě zabil.

Pak se ale zatřásla země.

Bitva téměř okamžitě ustala. Vojáci se kolem sebe začali zmateně rozhlížet a hledali původ zemětřesení. Zraky všech se zastavily na Terrasovi a Märtorovi. V tu chvíli oba přestali kouzlit. Otřesy neustávaly. Mezi oběma rivaly se začala zem trhat ve dvě. Z malé štěrbiny začalo tryskat bílé světlo a jak se puklina rozšiřovala, sílila i záře. Brzy naplnila celé údolí a všichni si museli zakrýt oči, aby neoslepli.

Märtora a Terrase zvedl do vzduchu mocný poryv a mrštil s nimi. Oba dva ztěžka dopadli na zem a náraz jim vyrazil dech. Ve sloupu světla se dala rozeznat lidská postava, ale mnohem větší, než nejvyšší bojovník na bitevním poli. Osoba působila dost majestátně, i když byla sotva rozeznatelná. Záře začala pomalu slábnout a postava byla čím dál zřetelnější. Velmi připomínala ženu. Neslyšně se snesla na zem. Na místě, kde se jí dotkla vyrostly květiny a tráva se znovu zazelenala.

Všichni oněměli úžasem.

Žena neřekla jediné slovo, prudce rozevřela ruce a obě armády se rozletěly do všech stran.

„Čarodějové, palte!“ křikl Märtor a sám začal po gigantické ženě vrhat kouzla.

Ti, co byli schopni uposlechnout rozkaz, vůli svého pána splnili, ale jejich magie obryni neubližila.

Žena se otočila na útočníky, přiložila si dlaň na ústa a udělala gesto, jako kdyby jim poslala políbek.

Märtorovu armádu téměř strhla obrovská vichřice, po chvíli začali démoni ječet, jejich brnění se rozžhavilo a roztavovalo se. Samotní vojáci vzplanuli a nakonec shořeli na prach.

Žena se podívala na Märtora. Pozorovala ho tak upřeným pohledem, že se démon nedokázal podívat jinam. Cítil zvláštní pocit, jako kdyby ho prohlédla skrz naskrz, jako kdyby věděla úplně vše, co kdy udělal, jako kdyby ho znala. Z očí mu vytryskly slzy. Pocítil dlouho potlačované emoce, které jako démon nemohl nikdy poznat. Ucítil strach, radost, úzkost, lásku a vše, co mu jako démonovi bylo odečteno. Poznal mír, lidskost, soucit. Ta žena z něj udělala člověka těsně předtím, než ho proměnila v prach.

Terrasova armáda vše bez pohnutí sledovala. Její vůdce věděl, co se asi právě děje a proklínal se za to, že mu to nedošlo dřív. Jenže na lítování bylo pozdě.

Titánka se k nim otočila se zkroutěným, zarmouceným pohledem. Lehce mávla rukou. V tom okamžiku začal vát lehký, teplý vánek. Celé Terrasovo vojsko se tvářilo spokojeně. Usmívalo se. Pak se jeden po druhém začali rozpadat v prach. Větrík jejich popel roznášel daleko mimo údolí. Terras všemu přihlížel, ale věděl, že i na něho přijde řada.

Když zmizel i poslední voják armády Dobra, vítr se utišil.

„Je mi to líto,“ řekl Terras.

Žena pokývala hlavou a smutně se usmála.

„Už je čas,“ rozlehlo se po kraji. Hlas nevycházel od titánky, ale zdálo se, že mluvilo celé údolí.

Terras pokývl hlavou a po chvíli se rozplynul.

Údolí se opět naplnilo bílou září, titánka do ní vstoupila a trhlina v zemi se potichu uzavřela.

A bylo ticho...

PARTNEŘI SOUTĚŽE:

PARDUBICKÝ KRAJ

Akce se konala pod záštitou Ing. Jany Pernicové, členky Rady Pardubického kraje,
a byla finančně podpořena Pardubickým krajem.

**MĚSTO
PROSEČ**

albatros

1949 - 2014

FINANČNÍMI PROSTŘEDKY A VĚCNÝMI CENAMI DÁLE PŘISPĚLI:

BPK I. t. d. Proseč

DIPRO výrobní družstvo invalidů Proseč

ERGOTEP družstvo invalidů Proseč

JEDNOTA spotřební družstvo Hlinsko

Květinové studio ILONA Proseč

LOMYKÁMEN s. r. o. Proseč

SANTÉ výroba s.r.o. Proseč

Základní škola Proseč